

Kiến Quỹ

Contents

Kiến Quỹ	1
1. Chương 1	2
Error 522 Ray ID: 2defd6ed7e09332b • 2016-09-08 05:01:10 UTC	2
Connection timed out	2
Browser	2
CloudFlare	2
Host	2
What happened?	2
What can I do?	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34

Kiến Quỹ

Giới thiệu

Editor: Ginji “Thật vô dụng. ” Quý kia chứng kiến liền trở mình khinh thường La Kỳ một cái, lại ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kien-quy>

1. Chương 1

Error 522 Ray ID: 2defd6ed7e09332b • 2016-09-08 05:01:10 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare’s network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2defd6ed7e09332b** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

2. Chương 2

La Kỳ là người dễ dàng mềm lòng, cho nên khi hần lúc buổi tối theo xe trở về vẫn thấy quỷ kia còn ngồi xồm tại chỗ đó, hần không cảm thấy sợ hãi nữa, ngược lại thiếu chút nữa nhịn không được tiến lên an ủi con quỷ xui xẻo kia.

Đương nhiên, thiếu chút nữa nhịn không được cùng với nhịn không được vẫn chênh lệch nhau rất lớn – dù sao, mềm lòng như thế đi chăng nữa, La Kỳ cũng chưa quên cái kẻ đang ngồi chồm hồm kia là quỷ.

Quỷ là đáng sợ, tuy rằng bọn họ cũng có một ít chuyện xưa cũ tràn ngập màu hồng, nhưng rõ ràng không đánh lại hình tượng ác quỷ đã xâm nhập vào lòng người.

“Ai biết được cái kẻ ngồi chồm hồm kia có thể hay không đột nhiên mang mặt mũi hung tợn bỏ nhào về phía mình đòi lấy mạng a!” La Kỳ một bên ở trong lòng báo cho chính mình như vậy, một bên cố gắng không nhìn mà lướt qua bên người hần.

Nhưng trong nháy mắt đi ngang qua bên người hần, La Kỳ vẫn là hơi hơi liếc mắt nhìn tên kia một cái.

Chỉ là liếc mắt một cái.

Đoạn đường La Kỳ đi qua tuy rằng hẻo lánh, nhưng không có hẻo lánh đến mức bị nhóm quét dọn bỏ quên. Bởi vậy bánh bao buổi sáng La Kỳ vứt bỏ không có khả năng còn lưu lại đến giờ – cái quỷ ngồi chồm hồm bất động kia vẫn nhìn chằm chằm trên mặt đất, đầu cơ hồ ngang với cả thùng rác.

Chính là liếc mắt một cái, thân thể đang buộc chặt của La Kỳ lại thả ra: không phải thoải mái, mà là một loại vô lực không rõ ràng, nhiều ít còn mang theo một chút vị chua xót.

“Hần khi chết còn thực trẻ tuổi a.” La Kỳ lặng lẽ nghĩ.

Đèn đường ban đêm so ra kém với thái dương ban ngày, ánh sáng không đủ, không chói lọi như vậy. Giữa màu cam nhạt nhạt của ngọn đèn, thanh ảnh quỷ không hề biến trong suốt, nếu không phải sớm biết rằng hần là quỷ, La Kỳ cảm thấy mình chắc sẽ đem hần là một con người rõ ràng.

Quỷ thực trẻ tuổi. La Kỳ đã muốn hai mươi sáu tuổi, mà cái quỷ kia thoát nhìn so với hần phải nhỏ hơn ít nhất bốn tuổi.

Hần cúi đầu, La Kỳ nhìn không thấy rõ diện mạo hần, nhưng còn nhớ một chút khuôn mặt bán trong suốt sạch sẽ đó.

Tuổi trẻ, sạch sẽ, cũng đã không hề có tương lai.

La Kỳ khe khẽ thở dài, bước chân nhưng không hề dừng lại.

Sân ga nho nhỏ cùng ngọn đèn đường dần dần bị bỏ lại phía sau, trong mộng ảo lại biến thành một con đom đóm nhỏ, vỗ cánh bay đi.

Sáng sớm lại đến, La Kỳ đã sớm rời khỏi giường, thu thập xong liền đi xuống lầu mua hai chiếc bánh bao để trong khi đợi xe mà ăn.

Đoàn người rộn ràng nhốn nháo trên sân ga. Ông cụ ngày hôm qua giúp La Kỳ cũng đã có mặt, đang nhàn nhả cầm ***g chim mà đùa giỡn. La Kỳ chào hân, lấy ra bánh bao từng ngậm từng ngậm gặm.

Hết thấy đều rất có sức sống, ngay cả con quỷ bán trong suốt kia cũng có sức sống.

“Bánh bao rau xanh nấm hương a... món ăn tốt nhất của Trần Ký...” Hân phiêu lượn cách La Kỳ khoảng ba bước, đôi mắt tràn đầy trông mong nhìn bánh bao, miệng thì thào tự nói.

Động tác nhắm nuốt của La Kỳ dừng một chút, sau đó dường như không có việc gì tiếp tục ăn – nơi quỷ đang bay kia vừa rồi có một người đi qua, mà toàn bộ quá trình một người xuyên qua thân thể quỷ cũng không thích hợp để thưởng thức khi đang ăn.

Bởi vì cảnh tượng như vậy lạnh lùng thuyết minh cho cái gọi là “Âm dương phân cách”.

Hôm nay xe tới chậm, La Kỳ sau khi nuốt xong hai cái bánh bao còn chưa tới được.

Quỷ tựa hồ cũng cảm thấy không thú vị, ở trong đám người lung lay một vòng liền trở về trên trạm bài của hân.

Trên trạm bài nguyên bản có mấy con chim sẻ, không biết có phải vì động vật mẫn cảm hơn hay không, quỷ vừa mới bay lên, chim sẻ liền bay đi mất.

La Kỳ ngẩng đầu làm bộ nhìn ánh mặt trời, ánh mắt lại phiêu đến trên người quỷ: hân “ngồi” ở trên đỉnh trạm bài, đưa tay hướng về mặt trời – ánh mặt trời giữa tháng sáu đã muốn có khí thế của mùa hè, sáng sớm liền sáng chói đến mức người ta không thể nhìn thẳng – dưới ánh dương quang này, tay hân mơ hồ nhìn không ra hình dạng.

“Mùa hè a...” Quỷ nói như vậy.

Hân thanh âm cũng không lớn thậm chí không bằng âm thanh trong ống nghe điện thoại của thiếu niên bên cạnh, nhưng rất kỳ quái là, La Kỳ nghe thấy được – ngay cả phiên muộn trong giọng nói kia cũng nghe được nhất thanh nhị sở.

La Kỳ hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra. Nhưng không khí chung quanh bị ánh sáng quá mức chói lọi đun nóng, cho dù hân hít sâu bao nhiêu lần đi nữa, vẫn như cũ không khác gì cá bị bắt lên bờ, thật sự không thể nào thoải mái.

May mắn, xe đến.

Xe đến nhanh như chớp, cũng nhanh như chớp rời đi.

Gió từ cửa sổ xe mở rộng tiến vào. La Kỳ bị dòng khí mạnh mẽ kia thổi đến mức không mở mắt ra được, cuối cùng dứt khoát thỏa hiệp nhắm mắt.

Ánh sáng khiến hân khi nhắm mắt lại liền thấy một mảnh hồng. Tại phiên hồng kia, một con đom đóm màu cam chậm rãi bay lượn.

Bay bay, La Kỳ thực đã chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, La Kỳ đến muộn, tiền thưởng tháng này coi như mất toàn bộ – nhưng khi hân mệt mỏi rồi bắt xe trở về, tâm tình lại ngoài ý muốn không xấu.

Thậm chí, hân còn thừa dịp không có ai tại bồn hoa đã ngắt một cây hoa hồng màu trắng đặt dưới trạm bài.

“Này xem như người tặng hoa cho ta sao? Vì cái gì? Người nhìn thấy ta?” Quỷ tò mò truy ở phía sau La Kỳ hỏi – tuy rằng, La Kỳ cảm thấy được tên kia kỳ thật là đang lăm bằm lâu bầu.

La Kỳ không cười không đáp, có tai như điếc làm như không thấy.

Quỷ cũng không chịu buông tha, ngồi xổm trước hoa, chỉ vào nó oán giận nói: “Đóa hoa này đã bị sâu cắn.”

La Kỳ nhìn không chớp mắt, đứng dậy chạy lấy người.

Quý cũng không đuổi theo.

La Kỳ đoán: “Hắn đại khái không thể rời sân ga đi?”

Phía sau không hề có một động tĩnh, La Kỳ ần ần có chút thất vọng, nhưng cụ thể thất vọng cái gì hắn cũng không thể nói rõ. Mà sau khi hắn rời đi, quý sau lưng đột nhiên lại nở nụ cười.

“Tuy rằng người không thấy ta, bất quá, nếu đặt tại nơi này, ta xem như là người tặng cho ta!” Thanh âm hắn thực nhẹ nhàng, giống như thái dương ngày đó sáng ngời không bị che lấp.

Hắn nói: “Cám ơn!”

“Không khách khí.” La Kỳ nhỏ giọng đáp.

Chính là thanh âm La Kỳ quá nhỏ, nhỏ đến mức chính hắn cũng không nghe thấy, nhỏ đến mức ngay cả quý cũng không thể nghe thấy.

3. Chương 3

Những ngày sau đó cũng không có gì khác biệt.

La Kỳ không có hứng thú biết mình vì cái gì đột nhiên lại có thể thấy quý, càng không có hứng thú bị người khác biết hắn đột nhiên có thể thấy quý, vì thế, hắn như trước bình thường đi làm bình thường tan tầm, thành thành thật thật làm một kẻ sớm đi tối về, quy luật làm việc và nghỉ ngơi được tuân thủ đến mức khiến người khác khó chịu.

Trong mắt mọi người, La Kỳ chính là một tiểu nhân vật rất bình thường: diện mạo bình thường, công tác bình thường, mỗi ngày bận rộn với vàng bình thường, nhưng bận rộn cả một ngày cũng không hiểu được hoàn toàn chính mình đã làm được cái gì. Đồng nghiệp cùng tình trạng với hắn cũng tự giễu kết luận với La Kỳ: “Hồn ăn chờ chết.” La Kỳ nghe xong, cũng phụ họa cười cười.

Tuy rằng, hắn biết chính mình cùng người khác cũng có điểm không giống nhau.

Hắn có thể thấy quý.

Người luôn luôn hy vọng mình không giống với người bình thường. La Kỳ khi còn trẻ cũng đã từng khao khát như vậy, vì thế hắn thiếu chút nữa đã đi xỏ lỗ tai làm một thiếu niên nổi loạn; bất quá La Kỳ phản ứng trì hoãn, đợi đến khi hắn quyết tâm đi xỏ lỗ tai thì người khác đã bắt đầu xỏ khoen mũi cùng khoen môi.

Một năm kia, La Kỳ buồn bực nhìn khắp sân trường toàn là những đồng học xỏ lỗ tai, đeo khoen mũi hoặc khoen môi, đột nhiên liền linh ngộ một câu danh ngôn: “Không có gì bình thường hơn hy vọng không muốn tầm thường.”

Bởi vì câu này, La Kỳ dần học được “Rời xa vọng tưởng, trân ái sinh mệnh”, cũng sau khi rời trường học bước vào xã hội, tiến thêm một bước đến tình trạng yên ổn hiện tại.

Bởi vậy, điều động công tác, xa xứ, La Kỳ đều bình yên mà tiếp nhận – hắn hiện tại, thậm chí thực là một người bình thường.

Khi hắn tính toán cứ như vậy mà trôi qua cả đời, hắn cư nhiên lại có thể thấy quý – thấy quý thì thôi cũng được, hắn cư nhiên lại còn bắt đầu cảm thấy đối với quý kia có chút hứng thú!

La Kỳ không biết người khác thấy quý thì có phản ứng gì, bất quá hắn rõ ràng không có gì khác biệt lắm.

La Kỳ mỗi ngày đi ra sân ga hai lần, sáng một lần tối một lần, vô luận là gió thổi trời mưa hay mặt trời chói chang, chỉ cần hắn còn muốn bảo trụ công tác hiện tại, này mỗi ngày hai lần “cùng quý hẹn hò” là

không thể ít đi được. Nếu nói vài ngày đầu tiên nhìn thấy quỷ La Kỳ còn cảm thấy không được tự nhiên, hiện tại hẳn căn bản là có thích thú.

Tỷ như hôm qua trời mưa, La Kỳ đến sân ga có điểm muộn, chen chúc che dù đứng miễn cưỡng bên cạnh trạm bài.

Mà quỷ liền đứng bên người hắn.

Mưa vào hạ thật sự gấp gáp, giọt mưa rơi thành sợi, từng sợi từng sợi đánh xuống, tạo thành một chiếc lưới nước chặt chẽ.

Dưới bầu trời mờ mịt, thân thể quỷ tựa hồ không trong suốt như vậy, vì thế khi nhìn những sợi mưa xuyên qua thân thể hắn cũng không có chấn động mạnh mẽ.

Quỷ kinh ngạc ngấm mưa, La Kỳ nhân tiện dùng khước mắt nhìn hắn.

Trời mưa sáng sớm mang theo chút hàn ý. La Kỳ vừa nghĩ: “Dù sao cũng chưa thật sự đến mùa hè đâu.”, một bên vừa nhắm quỷ vừa cảm thấy lạnh: hẳn khi biến thành quỷ có thể là vào mùa hè, trên người mặt chính là áo sơ mi ngắn tay cùng quần ngắn, tại cơn mưa to này trong có vẻ lạnh lẽo không hợp thời.

Mưa dừng lại trên người quỷ, sau đó tạo thành những giọt nước vỡ ra dưới chân hắn.

Mọi người đang chờ đều mắng xe đến muộn, chỉ có La Kỳ yên lặng nhìn xem quỷ trong mưa.

Quỷ là không nên có cảm giác.

La Kỳ biết, lại nhìn không được hơi nghiêng nghiêng chiếc ô trên tay, một chút lại một chút ngăn cách những giọt mưa dừng lại trên người hắn.

Chờ đến khi ô hoàn toàn che được phía trên đầu của quỷ, hơn phân nửa thân mình của La Kỳ cũng bại lộ dưới cơn mưa.

Giọt mưa vội vã rơi trên ô tạo ra những nhịp trống, quỷ thể nhưng không có phản ứng – hắn vẫn ngơ ngác nhìn về phía phương xa, không nhúc nhích.

La Kỳ cười mỉa: có hay không có ô đối với tên kia mà nói, căn bản không có khác nhau đi.

Quỷ căn bản không có phát hiện có người vì hắn mà bung dù.

Nhưng dù biết vậy, La Kỳ cũng không thu hồi ô. Hẳn liền như vậy không chút để ý đứng bên cạnh trạm bài, ô trong tay không chút để ý mà lệch ra, sau đó không chút để ý mà gặp mưa – thẳng đến khi xe đến trạm.

Cho nên, ngày hôm sau nghẹt mũi đau đầu cũng chỉ có thể nói là đáng đời hắn.

La Kỳ cảm mạo qua một tuần mới tốt. Bởi vì không nghiêm trọng nên hắn cũng sẽ không xin phép nghỉ, mỗi ngày vẫn mang theo hai cái bánh bao vừa lau nước mũi vừa gặm.

Đối với loại hành vi không có một chút hình tượng nào này của hắn, mọi người đang chờ xe làm như không thấy gì, ngẫu nhiên mới có mặt nhăn mày nhủ ra vẻ ghét bỏ, nhưng cái quỷ kia lại giống như phát hiện được chuyện tình gì thú vị, luôn luôn tiến đến trước mặt hắn lăm bằm.

“Người cứ mùa hè là gặp cảm mạo a ——” Hắn kéo dài thanh âm, dường như đang hát xướng, “Chẳng lẽ người ngu ngốc?”

La Kỳ co rút khước miệng, không phản ứng hắn.

“Uy, bánh bao của người có con trùng! Ta nhìn thấy!” Tên kia ngạc nhiên hô loạn.

La Kỳ nhìn không được, “Hắt xì ——” một tiếng, hướng ngay mặt quỷ mà hắt xì một cái cực đại.

Này các thành phần khi hắt xì cũng thực phong phú, có nước miếng La Kỳ, còn có nhân bánh bao mà quỷ thích...

“A a a!” Quỷ hét chói tai tránh ra, vẻ mặt khinh bỉ chỉ về phía La Kỳ, “Người không có vệ sinh a!”

La Kỳ thừa dịp lau miệng liền trở mình xem thường.

Quý nhả mặt nhả mũi, vung tay, bay về trạm bài của hã không hề đi ra.

La Kỳ giống như lơ đãng liếc mắt nhìn trạm bài một cái, khóe miệng tự nhiên cong lên.

Tuy rằng... những người đợi xe khác đã muốn giống như trốn ruồi bọ, đều tránh xa khỏi người hã.

4. Chương 4

Trước kia ở nhà, La Kỳ cuối tuần thực rất lười nhác. Bận rộn cả tuần – tuy rằng cũng không rõ mình bận rộn cái gì – cuối tuần chính là thời điểm thả lỏng: ngủ một giấc, lên mạng chơi trò chơi, hoặc là nằm trên sofa xem trận đấu bóng rổ. La Kỳ ở nhà chính là cứ như vậy mà trải qua.

Có đôi khi ba ba bắt quá nói với hã một hai câu, hã toàn bộ xem như gió thoảng bên tai, miệng thì đáp, trên thực tế cái gì cũng không có nghe vào.

Hiện tại xa nhà, chuyện gì cũng phải tự mình làm, La Kỳ mới dần dần sửa được thói quen dĩ vãng: tuy rằng trận đấu hay rất muốn xem, lại cũng ngủ được rất ít, thời gian chơi điện tử cũng rất ngắn đều đã bị xem nhẹ. Đa số thời gian, La Kỳ sẽ dùng để xem sách chuyên môn, hoặc là dùng để xã giao.

Mà khi không xã giao cũng không đọc sách, La Kỳ sẽ dạo đến sân ga ngồi.

Cái gì cũng không làm, chỉ là ngồi. Có đôi khi hai ba phút, có đôi khi ngồi đến mấy giờ.

Người trên sân ga lui lui tới tới, không có ai chú ý tới La Kỳ đang ngồi yên lặng. Nhưng thật ra quý trên trạm bài thường thường bay tới ngồi bên cạnh hã.

“Người đang đợi xe sao? Ngồi lâu thế, người không cảm thấy nóng sao?”

Trước vài lần quý còn có thể nhảm chán mà chống cằm hỏi hã, sau đó vài lần nữa, liền cũng lười mà lằm bằm lầu bầu tự hỏi tự đáp. Một người một quý cứ như vậy ngồi ngốc dưới ánh mắt trời, cái gì cũng không làm chỉ đối với ngả tư đường mà ngẩn người.

Ngẫu nhiên La Kỳ cũng cảm thấy kỳ quái: “Vì cái gì lại muốn chạy đến sân ga ngồi với quý a?” Hã cân nhắc đã lâu, rốt cuộc cũng tìm được đáp án, mà đáp án này cũng khiến hã cảm thấy vui.

Hã tại thành thị không tính là quen thuộc này không có bằng hữu.

La Kỳ tự nhận không ngu ngốc, nhưng việc giao tiếp với người lại có vấn đề không nhỏ. Đây không phải hã đối với chuyện này có cái gì gọi là chứng ngại tâm lý, chỉ là... hã phản ứng quá chậm, thật sự không thể chỉ dùng từ “thật thà” mà diễn tả lấy lệ.

“Đánh bóng rổ thì bị bóng nện, chơi trò chơi thì bị loại, nghe chuyện cười thì ta cười so với người khác thật chậm...” La Kỳ thật bất đắc dĩ, “Ta như thế nào mà xui xẻo như vậy a...”

“Thiết, lại xui xẻo, người xui xẻo bằng ta sao?”

Bên cạnh có ai tiếp lời. La Kỳ sửng sốt, lúc này mới phản ứng mình vừa rồi không cẩn thận đã đem những gì nghĩ trong lòng nói ra, mà “người” tiếp lời kia không ai khác hơn chính là quý đang ngồi bên cạnh hã.

Quý run chân, vẻ mặt không sao cả: “Phản ứng chậm sao, ta phản ứng nhanh như vậy không phải là bị xe đâm chết? Ta oán cũng chưa oán a!”

La Kỳ sửng sốt, nguyên bản tầm mắt đang bảo trì thẳng tắp không tự giác nghiêng về bên cạnh.

Bất quá quý kia đang hồi tưởng năm đó, cũng không chú ý hã: “Rõ ràng còn cách một bước, đột nhiên liền chết như vậy – ai xui xẻo bằng ta a!”

Biểu tình quý thực bình tĩnh, tĩnh không một chút gợn sóng.

La Kỳ nhắc nhở chính mình không thể quang minh chính đại mà theo dõi hẩn như vậy, sẽ bị hẩn phát hiện mất. Nhưng lại không thể động đây, tầm mắt di không ra, La Kỳ không còn biện pháp khác.

Quý kia tựa hồ đang nhìn cái gì, lại giống như cái gì cũng không đặt vào mắt. Hẩn đột nhiên đối với không khí bắt đầu cười, cười đến toàn thân run rẩy.

La Kỳ biết cái gì gọi là “gượng cười”, bởi vì đây là chuyện hẩn hiện tại thường xuyên làm, nhưng quý bên người cười như vậy, hẩn còn chưa từng chứng kiến qua.

“Cười không khác gì khóc.” Hẩn trộm ở trong lòng nói một câu, ánh mắt nguyên bản dính vào trên người quý thật ra cũng đã thu hồi về.

Mặt trời mùa hè treo lơ lửng trên đỉnh đầu, cho dù có mái che nắng, trên sân ga cũng nóng đến không chịu nổi.

La Kỳ yên lặng nhìn mặt đường bị ánh mặt trời thiêu trụi đến mức trắng bệch, bên tai là tiếng cười to của kẻ tâm thần.

Chỉ có La Kỳ có thể nghe, chỉ có hẩn có thể thấy.

Quý cười đủ, suy sụp hạ bả vai, quay sang trừng La Kỳ.

“Đều là người...” Quý hung tợn tổn hơi thừa lời, “Ta đã lâu không nhớ tới việc này – đều do người, hại ta lại nhớ một lần!”

La Kỳ không nói gì nhìn trời.

“Đều là người sai!” Quý dán sát quai hàm mà ma sát “kéo kẹt kéo kẹt”, đến mức mà La Kỳ cũng cảm thấy được vị chua, hẩn mới chịu lui về.

“Dù sao người cũng không nhìn thấy ta,” Quý cắn giận bất bình, “Nói không bằng trực tiếp động thủ!”

Tuyên cáo xong, hẩn đột nhiên tiêu thất.

La Kỳ bị hẩn hoảng sợ, vừa muốn quay đầu tìm hẩn, trước mắt liền hạ xuống hai cái chân bán trong suốt.

“Ha ha ha!”

Ba tiếng cười to từ đỉnh đầu La Kỳ truyền xuống, La Kỳ dù có tri độn thể nào cũng hiểu được đang phát sinh chuyện gì: cái quý lòng dạ hẹp hòi kia, đang ngồi trên đầu hẩn đi...

Mặt La Kỳ nhất thời chuyển đen: tuy rằng quý không có trọng lượng, tuy rằng quý không thật sự có khả năng đụng tới thân thể hẩn, nhưng chỉ tưởng tượng một chút hình ảnh quý ngồi trên đầu hẩn, La Kỳ có xúc động muốn đánh nhau – mà xúc động như vậy chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của La Kỳ trước đó.

Nói cách khác, La Kỳ phát điên.

“Là quý thì giỏi lắm sao! Ta chính là có biện pháp chinh đốn người!”

5. Chương 5

Là người thường, La Kỳ tất nhiên không có khả năng hàng yêu phục ma đuổi quỷ; nhưng người thường có phương thức giải quyết của người thường, La Kỳ nói muốn chinh đốn quý trạm bài cũng không phải là việc gì khó.

Hết thầy chỉ cần chuẩn bị đạo cụ thích hợp là tốt rồi.

Tỷ như, bánh bao rau xanh nấm hương mới ra của Trần Ký.

“A... bánh bao Trần Ký...” Quý phiêu đến tay La Kỳ, ánh mắt ngăm ngúa theo dõi bánh bao nóng hổi đang nằm trong tay hẩn.

La Kỳ bất động thanh sắc thối thối bánh bao nóng hổi, cử chỉ tao nhã đưa đến bên miệng, sau đó chậm rãi cắn một miếng nhỏ: “Àn, hương vị quả nhiên không tồi!” Không uống công hân cất công đi vòng để mua!

Quỷ chớp chớp mắt, hai tay như khoát lên trên cánh tay La Kỳ, tiến càng gần... nhìn nhân bánh bao, sau đó khịt khịt mũi, đáng thương hề hề mà nhìn La Kỳ dùng tốc độ thật chậm giải quyết bánh bao.

La Kỳ trong lòng ghen cười tới mức nội thương, trên mặt vẫn là nghiêm trang, cầm bánh bao cứ một ngụm lại một ngụm chậm rãi nhai.

Quỷ thấy động tác của hân, sau đó vô thức khép mở miệng theo, một chút lại một chút chậm rãi nuốt vào khoảng không.

Động tác của La Kỳ dừng lại: bộ dáng của hân thật sự rất là ngớ ngẩn, La Kỳ ngốc cũng không nhẫn tâm khi dễ thêm lần nữa, chỉ đành phải vội vàng nuốt xuống nửa chiếc bánh bao còn lại trong hai ba khẩu – trong đó còn bị nhân bánh bao nóng đến mức phỏng lưỡi.

“Bánh bao...” Quỷ vẻ mặt như muốn khóc nhìn chằm chằm miệng La Kỳ, mặt nhăn lại không khác gì nếp bánh bao.

Oán khí trong lòng La Kỳ trong nháy mắt tiêu thất sạch sẽ, ngược lại tràn đầy mặc cảm tội lỗi: “Ta như thế nào lại cảm thấy được mình đang khi dễ tiểu hài tử a?”

Quỷ trước mặt nhìn tuy rằng còn trẻ, nhưng cũng không trẻ đến mức có thể khiến cho người ta xem hân như là một tiểu hài tử.

“Chẳng lẽ biến thành quỷ sẽ ảnh hưởng đến trí lực?” La Kỳ không trách nhiệm ngồi đoán mò, sau đó khi xe đến, liền dưới ánh mắt u oán của quỷ mà chạy trốn chết.

Sau khi lên xe, La Kỳ may mắn hiếm có chiếm được một chỗ ngồi dựa vào song cửa. Hân theo thói quen hướng về sân ga: quỷ chính là đang mang vẻ mặt buồn rĩ rưng, ngồi xổm dưới trạm bài than thở.

Vì thế tâm tình La Kỳ đột nhiên trở lên tốt lắm – không phải loại vui sướng thú vị khoái trá khi thấy người gặp họa, mà là một chút sung sướng mềm mại trời nổi, pha với thương tiếc ngập tràn từ tận đáy lòng.

“Ngày mai... sẽ không khi dễ hân nữa?”

Bởi vì tâm tình này, La Kỳ mỉm cười hủy bỏ kế hoạch trả thù sau đó, cũng bắt đầu thật sự lo lắng cho cái quỷ giống như tiểu hài tử kia mà khoan dung đi một chút.

Đáng tiếc, quỷ lại tuyệt không phối hợp.

Thành thị ban đêm vào mùa hạ không thể nói là lạnh, vì thế trên ghế dài sân ga đôi khi cũng sẽ bị một ít kẻ lưu lạc lấy làm giường. La Kỳ đã trông thấy vài lần, cũng không để tâm lắm. Buổi tối hôm đó hân từ trên xe bước xuống, đã thấy có vài người ngồi đó cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng đến khi nhìn thấy người nọ đang làm gì, La Kỳ lập tức nhú mày: người nọ cỡi hài, ngồi xếp bằng trên ghế dài, đỉnh đầu mà – móc chân.

Loại hành vi này La Kỳ không phải chưa từng có, nhưng lúc hân thực hiện đều là ở nhà, lúc mà chỉ có một mình một người; hiện tại đột nhiên ở nơi công cộng mà nhìn thấy người khác làm vậy, mặc dù là buổi tối không có nhiều người, La Kỳ cũng cảm thấy không thoải mái – nhất là người nọ còn thường thường đưa tay vừa mới móc chân lên dưới mũi...

La Kỳ nghiêm mặt đi đường vòng.

Nhưng hân vừa mới nhắc chân, quỷ liền tiến lại đây.

Quỷ phiêu giữa không trung, bắt chước kẻ lang thang kia nhắc chân lên, sau đó cỡi giấy thể thao của mình ra – chiếc hài kia phiêu phiêu bên người hân.

Hân cách La Kỳ rất gần, gần đến mức chân kia cũng sắp đụng tới mũi của La Kỳ.

La Kỳ không biết hắn muốn làm hay không. Tuy rằng lý trí nói cho hắn biết lúc này hắn nên cái gì cũng không nhìn thấy, trực tiếp xuyên qua người tên kia mà chạy lấy người, nhưng La Kỳ cũng không nguyện ý làm như vậy.

Hắn không muốn xuyên qua thân thể của quý.

Cho nên hắn chỉ có thể đứng.

Sau đó hắn nhìn thấy quý nghiêm trang dưới ánh mắt hắn, móc chân.

“Ba!” La Kỳ nghe thấy được cả thanh âm đứt đoạn của một thứ gì đó trong đầu mình.

Lý trí hồng mắt, La Kỳ rút cuộc nhớ không nổi phải không chế biểu tình không chết thân thể, hắn cứng ngắc thối lui hai bước, tay chân đồng thời.

“Hắc hắc...” Một giọng cười âm trầm lạnh lẽo phía sau hắn.

La Kỳ theo bản năng quay đầu lại – vừa quay đầu lại, liền chống lại một đôi mắt hắc bạch phân minh.

Quý cười nhạt, biểu tình cổ quái âm hiểm không nói nên lời.

“Cư nhiên thiếu chút nữa đã bị người lừa gạt.” Tay hắn như kháp trụ cổ La Kỳ.

La Kỳ không nhúc nhích.

Quý hướng hắn nhe răng, lộ ra hai hàng răng trắng đầy đặn lạnh lẽo.

La Kỳ nhìn thấy hai hàng bạch nha kia, “Rầm” nuốt nước bọt.

Mục đích uy hiếp đạt được, quý vừa lòng gật gật đầu, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ mà lên án: “Người gạt ta! Người, nhìn, thấy, ta!”

La Kỳ nháy mắt mấy cái, bất tri bất giác đáp: “Người có răng sâu...”

Một trận gió thổi, đại thúc đang móc chân hất xì một cái.

Quý bị phẫn chỉ vào mũi La Kỳ tức giận mắng: “Nếu không phải ta không đụng được người, ta nhất định bóp chết người!”

6. Chương 6

“Người nhìn thấy ta...” Quý u oán nhắc.

La Kỳ ngồi ở ghế dài không nhúc nhích.

Vì thế quý lại lặp lại một lần: “Người nhìn thấy ta...”

La Kỳ đau đầu.

Đại thúc lưu lạc ban đầu còn thanh thoi ở nơi công cộng làm động tác bắt nhả đã sớm bị dọa đến ôm đầu đào tẩu – tuy rằng La Kỳ lớn lên tuyệt không xem là nguy hiểm, nhưng bất kể ai nhìn thấy hắn đối với không khí hết trừng mắt lại thở dài, còn thường thường nói mấy câu như hỏi như đáp, lông tơ ắt sẽ dựng thẳng đứng, huống chi bây giờ còn là buổi tối không có nhiều người qua lại.

Thời điểm nhìn thấy đại thúc một đường vừa la hét vừa chạy xa, La Kỳ tin chắc mình đã muốn chết lặng: bằng không hắn hiện tại như thế nào lại thành thật ngồi ở sân ga nghe cái quý kia học theo cả lương mà lải nhải a?

“Người khi dễ quý!”

Quý thay đổi lời thoại, La Kỳ cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Vì phi thường cảm động nên La Kỳ rút cuộc mở miệng đáp lời: “Ta như thế nào khi dễ người?”

Quý oán hận trừng hấn, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: “Bánh, bao!”

“Phốc... khụ khụ khụ khụ...” La Kỳ lập tức che miệng lại, đem tiếng cười nghẹn thành ho khan.

“Ho chết người!” Quý oán hận nguyên rửa hấn.

Hấn vừa cười vừa ho nửa ngày mới dừng được: “Người thực thích ăn bánh bao a?”

Quý ngẩn người, sau đó cảnh giác theo dõi hấn: “Để làm chi? Người còn muốn dùng chiêu này? Nói cho người biết, đối với lão tử cùng một chiêu không thể sử dụng hai lần!”

“Phốc...” La Kỳ lại muốn cười: “Người là trẻ lên năm sao?”

Quý quăng cho hấn một cái xem thường.

“Yên tâm đi, ta sẽ không.” La Kỳ vừa tức giận vừa buồn cười: “Nếu người lúc trước không ngồi lên đầu ta, ta cũng sẽ không làm như vậy.”

“...” Quý trầm mặc, tròn mắt chột dạ ngó nghiêng hai bên: “Ai bảo người không thừa nhận nhìn thấy ta a, người sớm nói ta cũng sẽ không làm cái kia a.”

La Kỳ vui vẻ: “Nói người sẽ không làm như vậy sao?”

“Vô nghĩa!” Quý lại quăng một cái xem thường nhìn trời: “Cho dù biến thành quỷ ta cũng có sĩ diện vậy! Chuyện mất mặt như vậy người nghĩ rằng ta và người rất muốn làm a? Còn không phải rồi hời.”

Nụ cười của La Kỳ ngưng đọng, mắt tuệ sâu sắc khó có được nghe ra ý tứ đối phương: bởi vì không ai thấy, bởi vì không có ai nói chuyện, cho nên mới làm chút chuyện thất loạn bát tao để giết thời gian – quý chính là có ý này.

La Kỳ đột nhiên nhớ tới “Mưu sinh nơi hoang đảo”: trong phim kia một người lạc trên hoang đảo đã đem cái bóng trở thành bạn, mỗi ngày không hề phiền hà mà cùng nó nói chuyện.

Mà hiện tại, sân ga này chính là hoang đảo của quý. Hấn nói chuyện với người đợi xe, hấn làm rất nhiều trò đùa dai, hấn mỗi ngày đều ở trong này, nhưng không ai biết, càng không ai cùng hấn trao đổi – rõ ràng có nhiều người lui tới như vậy, nơi này lại chính là hoang đảo của một mình quý.

“Người tên là gì?” Ngữ khí La Kỳ không tự giác lại mềm đi, thanh âm nhẹ đến mức tựa như độc thoại.

Quý không có nghe rõ: “Người nói cái gì?”

La Kỳ cười cười: “Ta hỏi, người tên là gì?”

“Nga.” Quý gật gật đầu, buông một tay sau đó nhún vai, “Quên.”

“Ách.” La Kỳ thiếu chút nữa bị sắc nước miếng: “Sao lại là “quên” a!”

“Quên chính là quên thôi!” Quý vẻ mặt bình thường bay tới ngồi xuống bên cạnh hấn, lấy tay chỉ chỉ đầu: “Người cũng biết, tai nạn xe cộ kiểu này để có di chứng, tên không nhớ rõ có cái gì kỳ quái đâu!”

Nhưng người là quý còn mất trí nhớ sao?

La Kỳ rất muốn hỏi như vậy, nhưng tới miệng rồi lại thay đổi: “Vậy người nhớ rõ cái gì?”

“Nhớ rõ a... Nhớ rõ rất nhiều a.” Hấn sờ sờ cằm, biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

La Kỳ kiên nhẫn chờ hấn nói hấn còn nhớ rõ cái gì, nhưng đợi nửa ngày, tên kia lại nhú mày quăng ra một câu: “Ta vì cái gì muốn nói cho người a?”

La Kỳ méo xệch.

Quý không lương tâm phát tay đuổi người: “Tán gẫu cũng đã tán gẫu qua, người cũng nên đi đi.”

La Kỳ thực không nói gì, thời gian quả thực không còn sớm, hấn cũng nên đi về – dù sao sân ga ở chỗ này quý cũng sẽ không chạy thoát, ngày mai còn có thể gặp mặt. Nghĩ như vậy, La Kỳ cũng không dây dưa nữa, liền đứng lên đi về.

“Ai ai, cái kia ai!”

Đi chưa được hai bước, quỳ lại gọi hân.

La Kỳ quay đầu nhìn, quỳ “hắc hắc” cười mỉa: “Cái kia, người ngày mai còn ăn bánh bao Trần Ký hay không?”

La Kỳ xấu xa đáp trả: “Ta vì cái gì muốn nói cho người a?”

Quỳ nhúc đầu, bộ dáng có chút nhăn nhó: “Cái kia... Dù sao ta thấy người đều ở sân ga ăn sáng, bánh bao Trần Ký lại tốt lắm... cho nên...”

“Cho nên?” La Kỳ mặc danh kỳ diệu: “Cho nên cái gì?”

“Không có gì.” Quỳ nhanh chóng phủ nhận, quay người bay trở về trạm bài.

La Kỳ hoang mang đứng trong chốc lát, sau đó về nhà ngủ.

Ngày hôm sau buổi sáng, La Kỳ vẫn đi một vòng để mua bánh bao rau xanh nấm hương của Trần Ký.

“Người lại khi dễ quỳ!”

Nhìn trong tay hân một chiếc túi plastic có chữ “Trần”, quỳ “Ngao” một tiếng đánh tới. Hân chỉ vào cái túi kia với bộ dáng phi thường căm phẫn, nhưng trên mặt lại rõ ràng hai chữ “kinh hỉ”.

“Chẳng lẽ hân khi còn sống có quan hệ gì với tiệm bánh bao kia?” La Kỳ đột nhiên hiểu kỳ.

Tò mò đến mức cả tuần đều kéo đến cửa tiệm bánh bao họ Trần kia.

7. Chương 7

Phòng La Kỳ trọ cách tiệm bánh bao Trần Ký không tính là xa, đi bộ khoảng chừng mười phút; cách sân ga cũng không xa, đi bộ chừng hai mươi phút. La Kỳ buổi sáng đi sớm một chút ra cửa hàng bánh bao sao đó lại đi ra sân ga, tổng cộng cũng phải hơn nửa giờ – tiệm bánh bao cùng sân ga hoàn toàn ngược hướng nhau.

Lão bản của tiệm bánh bao Trần Ký là một đôi vợ chồng trung niên, cùng La Kỳ là đồng hương, bất quá cũng đã sinh sống thật lâu tại cái thành thị này.

Lão bản lão nương đều là dân làm ăn, sau khi La Kỳ mua bánh bao hơn hai lần thì họ liền nhớ rõ diện mạo hân; đến lần thứ sáu hân đến thì lão bản nương đã vứt bỏ xa cách mà đón tiếp hân: “Tiểu La tới rồi?”

“Đúng vậy, lão bản nương sớm a.” La Kỳ cười cùng nàng chào hỏi.

“Ôi, sao lại là lão bản nương, là Triệu tỷ!”

Lão bản nương của Trần Ký trước giờ ít nhiều có điểm quen thuộc, chỉ cần rảnh rỗi liền lôi kéo khách nhân trời Nam trời Bắc mà tán gẫu. La Kỳ lần trước mới bị lão bản nương hỏi tên, lần này đã bị nàng gọi là “Tiểu La”. Bất quá, La Kỳ cũng không có chán ghét điều này.

Thành thị nơi này thật lớn, thật xa lạ, có thể nhìn thấy đồng hương ở một nơi gần như thế này, La Kỳ chỉ cảm thấy may mắn.

“Hôm nay vẫn mua rau xanh nấm hương?” Lão bản nương lưu loát thối tiền cho khách, quay đầu lại hỏi La Kỳ.

La Kỳ gật đầu.

Lão bản nương nở nụ cười, trong đó còn mang theo ít nhiều đặc ý: “Hôm nay bánh bao rau xanh nấm hương thiếu, Triệu tỷ đã để lại riêng cho người hai cái. Lão Trần nhà ta còn nói các người trẻ tuổi cuối tuần không

có đến mua điểm tâm sáng sớm như vậy, hiện tại thì,” nàng phiêu mắt vô thanh vô tức nhìn trượng phu mình đang cấp bánh bao cho khách, cười đến sung sướng, “Buồn đi!”

Lão bản Trần Kỳ thực chất phác, không thể nói chuyện. Bị lão bản nướng giễu cợt cũng không nói gì, chỉ ngẩng đầu đối với La Kỳ cười cười, liền tiếp tục công việc trong tay.

La Kỳ hôm nay quả thật tới không tính là sớm, những người mua sớm một chút hiện tại đều đã lui, bắt quá chỉ còn một vài người tản mạn, những chiếc bàn ăn luôn chật ních vào lúc cao điểm giờ cũng chỉ là những khoảng không. La Kỳ lấy thêm một bát sữa đậu nành ngồi vào trong tiệm, vừa ăn vừa hỏi lão bản nướng: “Triệu tỷ cùng Trần ca mở tiệm bánh bao này cũng đã nhiều năm đi?”

“Không phải đã nhiều năm, là hơn mười năm.” Lão bản nướng lại tiến một vị khách, tạm thời nhàn rỗi. Nàng vỗ vỗ ***g hấp, vẻ mặt rất tự hào: “Tiểu La ngươi đừng xem thường cửa hàng ta nhỏ, ta với Trần ca người còn lên cả ti vi đấy!”

Những thực khách bên bàn khác biết việc này cũng cười: “Chính là tiết mục mỹ thực dân gian mấy năm trước, hại cả chúng ta đến ăn bánh bao cũng bị lộ diện.”

“Còn nữa, năm trước khi Tiểu Viễn thi đậu trạng nguyên vào trường cao đẳng cũng có đài truyền hình đến phỏng vấn đấy thôi!” Có người bổ sung.

La Kỳ nghe xong sững sốt: “Tiểu Viễn?”

“Con ta Trần Viễn.” Lão bản nướng nét mặt rạng ngời, lão bản cũng hiện ra vài phần thỏa mãn.

“Tiểu tử Tiểu Viễn kia thật lợi hại! Thi một cái liền đậu trạng nguyên. Nếu tôn tử nhà ta cũng có tiền đồ này ta thật sẽ rất cảm ơn trời đất.”

“Lý đại gia, tôn tử nhà ngươi còn đang ở nhà trẻ a...”

...

Những người khác nói cái gì nữa, La Kỳ đã muốn nghe không vào. Tâm tư của hắn đều dừng lại trên người kẻ tên Trần Viễn kia.

Trong tiệm bánh bao có một bức ảnh gia đình lão bản, La Kỳ thật dễ dàng nhìn thấy diện mạo Trần Viễn kia; không phải là một tướng mạo đặc biệt, nhưng khuôn mặt kiên cường, mang theo một đôi mắt kiếng, thoát nhìn bộ dáng rất trầm ổn.

Niên kỷ của hắn tựa hồ cũng quý không sai biệt lắm, trực giác La Kỳ mạch bảo hắn hẳn là biết thân phận của quý.

“Tên kia thích bánh bao Trần Ký như vậy, hẳn cũng là khách quen nơi này đi?”

Cân nhắc như vậy, La Kỳ nghĩ trước hết nên hỏi lão bản lão bản nướng. Nhưng trong tiệm bánh bao mọi người đang hưng trí bừng bừng đàm luận về vấn đề giáo dục con trẻ, cũng đã đem đề tài này thành câu chuyện đàm luận duy nhất.

La Kỳ không phải là người giỏi về giao tiếp, hơn nữa cũng không tốt chen vào lúc người khác đang nhiệt tình thảo luận mà chuyển đề tài. Vì thế sau vài lần muốn nói lại thôi, hắn đành ứ nghẹn mà cúi đầu ăn bánh bao uống sữa đậu nành: hôm nay không có thành quả, thì còn có ngày mai.

Bất quá, kỹ xảo nói chuyện cũng không phải chỉ qua một buổi tối là có thể nâng cao.

Những lời này đồng nghĩa với việc: ngày hôm sau La Kỳ vẫn như cũ không có thu hoạch gì.

Lão bản nướng tiệm bánh bao cùng với hàng xóm láng giềng rõ ràng công phu tám chuyện cao hơn La Kỳ nhiều lắm, mặc dù lần này La Kỳ rốt cuộc đã vận dụng hết mọi thứ để cắt câu hỏi “Trước kia sân ga có phải hay không đã xảy ra chuyện gì a?”, cũng bởi vì âm lượng không bằng các vị đại thẩm mà đã bị xem nhẹ.

Điều càng làm cho La Kỳ nhức đầu chính là, hôm nay đến tiệm bánh bao không ít người cư nhiên đều là bà mối. Sau khi tám chuyện ngồi lê đôi mách xong, nhóm đại thẩm này bệnh nghề nghiệp moi ra từ La Kỳ đầu đủ tuổi tác, quê quán, chức nghiệp, cũng tích cực có ý định làm bà mối cho hắn.

Kết quả sau khi bị một đám bà mối chà đạp chính là, La Kỳ chạy trốn chết, cũng lưu lại di chứng sau này trước khi đến Trần Kỳ phải do thám tình hình quân địch kỹ càng.

Con đường Trần Kỳ không dễ dàng, La Kỳ quyết định trước vẫn nên đi tìm quỷ sân ga nói chuyện.

“Trần Viễn?” Quỷ kỳ quái nhìn hắn, “Đó là ai?”

“Chính là đứa con của lão bản tiệm bánh bao Trần Kỳ.” La Kỳ che miệng hàm hàm hồ hồ nói, “Năm trước người này đậu trạng nguyên vào trường cao đẳng.”

“Không nhớ rõ.” Quỷ nhún vai, “Người đột nhiên hỏi cái này để làm gì?”

La Kỳ nói quanh co: “Người không phải nghĩ không ra mình là ai sao...”

“Cho nên người nghĩ muốn giúp ta nhớ lại?” Quỷ vui vẻ. Hắn vòng quanh bên người La Kỳ hai vòng, đôi mắt đen láy trong suốt nhìn thẳng La Kỳ: “Người tên là gì?”

La Kỳ sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ đến mình quả thật không có nói qua tên mình cho hắn: “Ta gọi là La Kỳ, Kỳ của cờ vậy.”

“Là La Kỳ đi? Người chưa là quỷ, người đương nhiên sẽ không biết – kỳ thật khi là quỷ, nhất là khi ta là quỷ chỗ nào cũng không đi được như thế này, nhớ rõ càng ít càng tốt, việc tự hỏi càng đơn giản càng tốt. Bằng không sớm hay muộn cũng sẽ bị chuyện còn sống bức thành quỷ điên.”

8. Chương 8

“Bất luận khi còn sống phát sinh cái gì, nếu đã chết liền tất cả đều không liên quan nữa. Lại đi nghĩ những chuyện này, sẽ chỉ khiến chính mình làm quỷ cũng không thoải mái. Cho nên nhớ không được kỳ thật là chuyện tốt, không thèm nghĩ nhiều những chấp niệm như vậy nữa, cũng không đem chính mình trở thành oán quỷ.” Quỷ lại dạo thêm một vòng, híp mắt cười giống như thực khoái trá, “Đối với ai cũng đều là chuyện tốt.”

La Kỳ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, miệng lại mạc danh kỳ diệu đắng chát, đắng đến mức không thể mở miệng nói cái gì nữa.

Người chung quanh chờ xe rất nhiều, La Kỳ lại không thể cố che giấu hành vi quái dị của mình trong mắt người khác – hắn nâng tay lên, trong không khí làm một động tác vuốt ve.

Có người nhìn thấy nhú mào, lách mình tránh ra.

Mà trong mắt La Kỳ, hắn chính là nhẹ nhàng sờ đầu quỷ một chút – tuy rằng cũng không thể chân chính đụng tới, hắn chỉ là muốn làm như vậy.

Đây là một động tác trấn an. La Kỳ chính mình cũng không thể hiểu được hắn vì cái gì lại đột nhiên làm một động tác như vậy, nhưng thân thể chính là làm như vậy, hơn nữa còn làm không một chút do dự.

Quỷ bị vuốt ve đương nhiên không có xúc giác để cảm thụ, nhưng hắn rõ ràng cũng bị giật mình không nhỏ, một đôi mắt hắc bạch phân minh trừng lớn như hai viên bi.

“Tiểu hài tử.” La Kỳ nhẹ giọng thở dài, có chút vô cùng thân thiết, có chút đau lòng.

Cho dù thật sự biến thành quỷ, chuyện khi còn sống không phải nói buông là có thể dễ dàng buông? Không cố gắng để ý, không nhớ lại không tự hỏi, chỉ có thể nói hắn đối với những chuyện cũ này phi thường để ý.

La Kỳ đột nhiên nhớ tới cái ngày mưa kia, cái ngày hại mình bị cảm mạo. Tại nơi mưa to đó, quỷ vẫn phát ngốc.

Thật có thể không thèm nghĩ nữa sao? Thật có thể buông xuống hay sao?

“Ta mới không phải là tiểu hài tử.” Quỷ sờ sờ đầu mình, có chút hoang mang, cũng có chút xấu hổ, “Ta đã qua mười tám thật lâu.”

“Vậy người hiện tại bao nhiêu?” La Kỳ hỏi hần.

Hần bĩu môi: “Thời gian sau khi biến thành quỷ cũng tính sao?”

“Tính.”

“Vậy hai mươi mốt.” Quỷ mặt không chút thay đổi, đáp không chút do dự, “Ta ở nơi này nhìn bốn lần tuyệt rơi, hần là hai mươi mốt.”

La Kỳ không nói. Cảm giác nặng nề nơi ngực khiến hần không nhịn được hít sâu vào một hơi.

Không khí nóng rực của mùa hè cùng đủ loại mùi tùy hứng theo vào khoang mũi, kích thích mũi La Kỳ cay cay.

Hần cuống quýt dời tầm mắt, làm bộ như đang đợi chiếc tàu đến muộn kia.

“Ta đến phía trên giúp người nhìn thử xem.” Quỷ nhiệt tình phiêu lên đỉnh trạm bài, hướng về ngã tư đường nhìn xa xa.

La Kỳ dùng khoeo mắt nhìn hần, trong lòng hỗn loạn: một loại cảm giác mềm mại không thể không chế được mà lan tràn trong thân thể, khiến hần muốn làm một chút gì đó.

Đồng tình, La Kỳ vẫn biết đó là cái dạng tình tự gì. Có lẽ từ nhỏ đã không tốt giao tiếp ứng xử, La Kỳ thường hay bị người ta vô tình hay cố ý bài xích nên hần luôn đối với kẻ yếu có sự đồng tình. Hần tận lực cùng những người đó thân mật, vì bọn họ làm chút chuyện gì đó có khả năng – nhưng không tính toán can thiệp vào cuộc sống của bọn họ.

Nhưng hần đối với quỷ đời bốn năm nơi sân ga này không như vậy.

Hần muốn biết đối phương khi còn sống phát sinh qua chuyện gì, hần muốn biết đối phương là dạng người gì, muốn vì đối phương làm một chút gì đó, muốn cho hần chân chính mà cười vui vẻ.

Xúc động như vậy là cùng một loại tình tự nhưng cách thức biểu đạt khác hay là một loại tình cảm khác, La Kỳ phân không rõ.

Nhưng có một người lại một mực chắc chắn nói cho hần: “Người luyến ái.”

“A?” La Kỳ choáng váng.

“Hơn nữa còn giống như là loại thăm mền vất vả nhất.” Nữ đồng sự đang cầm chồng văn kiện đồng tình vỗ vai hần, “Tự cầu nhiều phúc đi.”

“A?” La Kỳ tiếp tục ngẩn người.

Chờ vị nữ đồng sự kia thỏa mãn ly khai, nam đồng sự công tác cạnh bàn mới lén lút tiến lại: “Lời Mạnh Sa nói người ngàn vạn lần đừng tin là thật – nàng thích lấy chòm sao, nhóm máu vân vân để tính nhân duyên con người, không có lấy một cái chuẩn xác!”

La Kỳ dờ dẫm gật đầu: “Đã biết, cảm ơn a.”

“Thôi, đều là chiến hữu trên một chiến hào, khách khí như vậy làm gì!” Đồng sự hào sảng vung tay, “Hôm nay buổi tối đi chơi, Tiểu La người có tới không?”

La Kỳ cười cười: “Chỉ cần các người không sợ ta đem lang đưa tới.”

La Kỳ không thích ca hát, cũng không thích đánh bài, thật ra là có chút không thể thôi, nhất là khi hần vẫn đang là người mới.

Buổi tối tan cuộc đêm đã gần khuya, tuyến xe về nhà sớm cũng đã đi mất. La Kỳ gọi một chiếc xe đưa về, gần đến nơi, do dự một chút, vẫn nhờ lái xe đưa hần đến sân ga không một bóng người.

Quỷ không ở bên ngoài lắc lư.

La Kỳ đến gần trạm bài, nhẹ nhàng gõ hai tiếng: “Đã ngủ chưa?”

Quý ló ra: “Ta không cần ngủ.”

“Nga.” La Kỳ ứng thanh, sau đó liền dựa vào trạm bài không lên tiếng.

Quý kỳ quái nhìn hần, từ trong trạm bài bay ra: “Đã trễ thế này người như thế nào còn không về nhà?”

La Kỳ cúi đầu không đáp.

Quý thấp người, ngồi chồm hổm xuống: “Người uống rượu?”

“Àn.”

Quý kinh hãi: “Đi mau đi mau! Người mau về nhà đi! Phải phun thì người phun nhà người đi, ngàn vạn lần đừng có phun ở người ta a!”

La Kỳ nở nụ cười, cười ít nhiều mang theo bộ dáng không tỉnh táo, ánh mắt đều là mơ hồ. Hần vươn tay, tựa hồ muốn chạm vào quý đang la hét kia.

“La Kỳ?” Quý khó hiểu gọi tên hần.

La Kỳ ngẩn người, sau đó thu hồi tay: “Thật có lỗi, hôm nay uống hơi... Ta cần phải trở về.”

Quý không nói.

La Kỳ hướng hần khoát tay, một bước lại một bước chậm chậm ly khai.

9. Chương 9

Đồng tình cùng luyện ái.

Nội dung chính của giấc mộng tối say rượu.

Trong mộng quý mặc một bộ lễ phục màu đen cũ kỹ, chiếc mũ trên đầu vươn đến trần nhà, trong tay cầm cây giáo lớn gỗ gõ tấm bảng đen, trên bảng là hai cái cổ đang chảy máu đầm đìa.

“Người là đồng tình ta hay là thâm mến ta?” Quý nhếch môi, hàm răng trắng đều dính đầy máu, dữ tợn cười với La Kỳ.

La Kỳ đập chân một cái, tỉnh lại.

“Là cái mộng thất loạn bát tao gì a a...” Hần ôm đầu khóc thét – không phải là phiền, là đau.

Tửu lượng La Kỳ không hảo, ba chai bia đã có thể ngã. Vì thế sáng hôm đó sau khi bị ba chai bia quật ngã, đầu hần đau đến mức muốn bùng nổ.

“Khi không người uống nhiều như vậy để làm chi!” Quý đối với tình cảnh thống khổ của hần kiên quyết quán triệt thái độ vui sướng khi có người gặp họa, “Đáng đời đi? Xứng đáng đi?”

“Đừng nói nữa...” La Kỳ ỉu xiu dựa vào trên trạm bài, cái lỗ tai không ngừng ong ong, “Ồn quá...”

Quý trở mình xem thường, mơ hồ lơ đãng bay đến trước mặt người khác nhẩn mặt.

La Kỳ nửa thờ ơ quan sát.

Hành động của quý thực ngây thơ: rõ ràng biết người khác nhìn không thấy, hần vẫn không biết mệt trước mặt những người đang đợi xe ở sân ga mà chớp mắt le lưỡi, đem gương mặt đẹp đẽ của mình vận vẹo thành đủ loại hình dạng không thể tưởng tượng được.

“Lại không ai có thể thấy – không biết là nhằm chán hay sao?” La Kỳ lắc lắc cái đầu đang u mê, hữu khí vô lực hỏi hần.

Quý không có nghe thấy, nhưng thật ra người bên cạnh đột nhiên “Ba ——” vang lên thanh âm.

Trong đám người oi bức đột nhiên thổi vào vài luồng gió lạnh.

“Àn?” La Kỳ sau đó giương mắt nhìn bốn phía... Nguyên bản mọi người đứng bên cạnh hắn đã thối lui hết vài bước, trên sân ga đông nghẹt, chung quanh La Kỳ lại dư ra một khoảng không.

Thái dương La Kỳ lại đau đớn: quả nhiên uống rượu sẽ hỏng việc – lại quên phải che giấu một chút việc nói chuyện cùng tên kia!

May mà xe đến đúng lúc, mọi người như ong vỡ tổ hướng về phía cửa xe, thật cũng không có ai nhàn rỗi quản chuyện La Kỳ lắm bầm lều bầu một cách dị thường.

La Kỳ nhẹ nhàng thở ra, theo quân đoàn bộ binh kia tiến vào xe. Nhưng tác dụng của say rượu vẫn chưa hết, La Kỳ sức chiến đấu không bằng người đã bị ai đó dùng sức đẩy một cái, chân liền mất phương hướng, đặt mông xuống mặt đất rắn chắc.

Này một cái ngã mãnh liệt, La Kỳ đau thiếu chút nữa rơi lệ.

Nhưng lái xe thì không có để tâm. Mắt thấy mật độ trên xe đã cao, lái xe đại ca nhấn tay một cái, đóng cửa chuẩn bị chạy.

La Kỳ “ngao” một tiếng nhảy bắn đến, té bổ nhào vào cửa: “Sư phó! Sư phó ngài chậm một chút!”

Lái xe sư phó từ trên cao liếc xuống nhìn hắn một cái, thật cũng không khó xử hắn, mở cửa cho hắn lên xe.

La Kỳ khó khăn leo lên xe, còn chưa đứng vững chân, đã bị người đè bẹp ngay tại cửa xe.

Cửa xe thủy tinh tuyệt đối không thể gọi là sạch sẽ, nhưng dù sao nó vẫn là thủy tinh trong suốt. Vì thế xuyên qua cửa xe thủy tinh đầy dầu vân tay, La Kỳ vẫn có thể nhìn thấy quý một cách rõ ràng.

Quý đứng ở nơi hắn vừa rồi ngã xuống, thân thể có chút nghiêng người, hai tay vươn ra hướng về phía dưới cũng không có buông lỏng trở lại hai bên sườn.

Tư thế như vậy rất kỳ quái, kỳ quái khiến La Kỳ nhìn không được miên man suy nghĩ: “Chẳng lẽ hắn vừa rồi muốn đỡ ta?” La Kỳ lắc đầu, “Như thế nào có thể! Hắn lại không chạm được ta... Suy nghĩ nhiều rồi!”

Cũng không biết có phải hay không do tác dụng của cơn mê qua chưa tan hết, La Kỳ rõ ràng nghe được một thanh âm trong lòng không hề từ bỏ ý định truy vấn: “Nếu đúng là vậy? Nếu đúng là vậy?”

Nếu đúng vậy... Hắn dựa vào cửa xe, tâm tình mặc danh kỳ diệu bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

“Đồng tình hay là thâm mến?” Câu hỏi trong giấc mộng màu đỏ đột nhiên lại lóe sáng trong đầu hắn, khuôn mặt quý dị tươi cười hiện ra trước mắt.

La Kỳ khoe miệng vừa nhếch, tâm tình vừa chuyển biến tốt đẹp lại rơi vào đáy cốc.

“Nhất định không thể uống rượu nhiều như vậy nữa...” Đầu rất đau, lòng lại phiền muộn, La Kỳ thực buồn bực.

Một ngày không thuận.

Đầu tiên là muộn, sau lại nhớ lầm đơn đặt hàng, cả ngày gà bay chó sủa, La Kỳ buồn bực phát điên.

Hắn không thông minh, từ nhỏ không phải là loại người chói mắt. Công tác, cũng chỉ là vừa vắn có thể hoàn thành nhiệm vụ của chính mình, hơn nữa dù rằng tạm thời phải tự mình đi xã giao, hắn như trước vẫn không thể quen được cái loại “giao thiệp” này.

Trừ cha mẹ, không ai coi trọng hắn; trừ chính mình, không ai suy nghĩ giúp hắn.

Có người nói, mỗi người đều có một điểm sáng của riêng mình.

La Kỳ đương nhiên cũng có. Hắn chăm chỉ, nghiêm túc, còn có trách nhiệm, lại biết thông cảm, chính là không ai muốn tìm đến phát hiện điểm sáng của hắn.

Trên chuyến xe ban đêm về nhà, La Kỳ thở dài sâu kín, đột nhiên có chút bi quan: “Chẳng lẽ cứ như vậy mà sống cả đời?”

Khi vẫn còn ở cái tuổi có thể xưng là nhiệt huyết, La Kỳ cũng từng có ảo tưởng tráng lệ về tương lai; mà hiện tại, hắn chính là một con kiến thợ bình thường nhất trong tổ.

“Quên đi, không nghĩ... Ta chỉ là một mối mới có thể nghĩ vậy. Nghỉ ngơi một đêm là tốt rồi...”

“Chi ——” xe dừng.

La Kỳ một mối xuống xe, chậm chạp chuẩn bị về nhà.

“Uy! La Kỳ!”

Có người gọi hắn.

La Kỳ chậm rãi ngẩng đầu: là quý.

Quý phiêu phiêu trước mặt hắn, biểu tình cổ quái: “Người làm sao vậy?” Hắn hỏi, “Thoạt nhìn giống như là một chết đi a.”

La Kỳ miễn cưỡng cười cười: “Không có việc gì.”

Quý bất chấp hắn miễn cưỡng, tự mình nói thẳng: “Chẳng lẽ do cú ngã buổi sáng? Không đúng a, người ngã đụng móng chứ cũng không phải là đầu!”

La Kỳ yên lặng nhìn trời.

“Đúng rồi, hôm nay nơi này có tai nạn nga!” Quý thực hưng phấn, tốc độ bay nhanh, “Có người say rượu lái xe tông vào sân ga, tốc độ xe tuyệt đối không dưới 70 dặm – may mắn lúc ấy không có người nào, bất quá chiếc xe thể thao kia toàn bộ đều bị hủy...”

“Kỳ thật ta cũng không phải bình thường.” Hắn nghĩ, “Ta còn có thể thấy quý.”

Chỉ có một mình hắn có thể nhìn thấy quý sân ga.

Ý nghĩ như vậy khiến La Kỳ đột nhiên có chút khấn trương: thật giống như, có cái gì đó đã trở nên bất bình thường.

10. Chương 10

Bất bình thường, chính là đặc biệt; đặc biệt, trong mắt quý chính là bánh bao rau xanh nấm hương.

“Vì cái gì?” La Kỳ thực hoang mang.

Ánh mặt trời buổi sáng đã trở nên cực kỳ chói chang, người có việc sớm đã theo tuyến xe đi mất, sân ga lập tức liền trở thành khoảng không: trong mắt người qua đường bình thường, nơi đó chỉ có một thành niên đầu đầy mồ hôi đang từng ngậm từng ngậm gặm bánh bao.

Nhưng trong mắt La Kỳ, bên người hắn còn một vị quý đang ngồi chồm hồm đưa mắt gợi tình – đương nhiên, đối tượng mà quý đưa mắt gợi tình là bánh bao đang đặt ở ghế dài, không phải là La Kỳ.

“Thật xinh đẹp a...” Quý tán thưởng, “Xem làn da này, nếp gấp này, tác phẩm nghệ thuật a!”

La Kỳ khóe miệng co rút, không đáp lời.

Quý yêu say đắm mà sờ sờ vào khoảng không đến cái bánh bao kia, miệng lại là một tiếng thở dài: “Ai...”

Ánh mặt trời chói chang, La Kỳ thực lạnh lẽo.

Hắn nuốt xuống miệng thứ gì đó, dở khóc dở cười: “Ta nói... người không đến mức đó đi? Không phải chỉ là cái bánh bao thôi sao!”

“Người biết cái gì!” Quỷ trừng hấn, vẻ mặt khó chịu khi bị mạo phạm, “Nó không giống như vậy! Là đặc biệt!”

La Kỳ khó hiểu: “Vì sao lại đặc biệt?”

Nghe vấn đề như thế, biểu tình của quỷ đột nhiên thay đổi – nếu nói từ trước đến nay vẻ mặt hấn đều là thay đổi từ ngu dại đến thô bạo, thì hiện tại, hấn đột phá! Hấn trong nháy mắt biến thành thẹn thùng...

“Uy! Biểu tình của người như vậy là sao!” Quỷ thẹn thùng gất giọng.

La Kỳ mộng du nâng cằm mình lên để khép lại cái miệng: “Không có gì, ngài cứ tiếp tục...”

Quỷ thâm tình nhìn bánh bao, nói: “Người trước giúp ta mở nó ra – ta muốn xem thử hôm nay nhân bánh thế nào.”

La Kỳ yên lặng nhìn trời.

Lúc hấn làm theo, quỷ vừa lòng gật gật đầu, bắt đầu giải thích: “Kỳ thật ta nguyên lai không thích nắm hương, bánh bao Trần Ký cũng chỉ ném qua hai lần...” Hấn dừng lại một chút, nghĩ muốn nhớ lại cái gì.

La Kỳ không nói, yên lặng chờ.

“Uy, La Kỳ,” quỷ hỏi, “Người tin vào nhất kiến chung tình không?”

La Kỳ lắc đầu: “Ta tin vào lâu ngày sinh tình.”

“Ta cũng đoán vậy.” Quỷ cười, “Trước kia ta cũng không tin nhất kiến chung tình, nhưng thực đến ngày đó, nghĩ muốn ngăn cũng ngăn không được.”

“Chuyện khi còn sống ta chỉ nhớ đại khái, hình như là bởi vì chuyện gì đó, ta náo loạn bỏ nhà ra đi.” Hấn gõ gõ đầu, một bộ dáng cố gắng nhớ lại, “Lần đầu tiên rời nhà đi không có kinh nghiệm: tiền trên người mang theo không ít, đáng tiếc không có giấu diếm kỹ, không tới ngày hôm sau đã bị người cướp đi, hình như còn thật thê thảm.” Hấn không xác định rõ nhãn mi lại: “Không có ấn tượng lắm.”

La Kỳ nhẹ nhàng “Ân”, hỏi: “Sau đó?”

“Sau đó a...” Hấn chìa chìa dưới chân, “Sau đó liền mặc danh kỳ diệu lưu lạc đến nơi này. Khi đó giống như trời còn rất lạnh, ta tại đây nằm trên ghế cả đêm, vừa mệt vừa đói, trên người còn rất đau, ngày hôm sau liền phát sốt.”

“Rất ngốc đi?” Hấn cười.

La Kỳ cười không nổi.

“Kỳ thật ta không nhớ rõ diện mạo người kia. Dù sao sốt cũng rất lợi hại, ánh mắt nhìn chỉ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.” Ngón tay quỷ một chút lại một chút chọc vào bánh bao, mỗi một lần đều cách bánh bao khoảng chừng nửa móng tay.

“Người kia giúp người?” La Kỳ dựa trên lời tự thuật của hấn mà đoán.

Quỷ gật gật đầu: “Hấn cho ta hai cái bánh bao, báo cảnh sát – lại nói tiếp, đó là lần đầu tiên ta ăn nắm hương, tốt lắm... Càng kỳ quái, rõ ràng sinh bệnh không muốn ăn uống gì, ta khi đó lại cảm thấy được hai cái bánh bao kia ăn ngon đến mức khiến người ta muốn nuốt cả lưỡi... Chẳng lẽ bởi vì rất đói bụng?”

Ánh mặt trời đã lên cao hơn, chiếu vào trên người quỷ, thoát nhìn giống như thân hình hấn đang phát sáng.

La Kỳ nheo mắt lại nhìn hấn, miệng mặc danh kỳ diệu có chút đắng chát: “Đây là cái người nói nhất kiến chung tình đúng không?”

“Đúng đi.” Hấn nhếch môi cười, khuôn mặt tươi cười dưới ánh mặt trời trong suốt cơ hồ nhìn không ra, “Rõ ràng ngay cả hấn là cái dạng gì cũng đều không nói được... Ta sau lại tìm đến hấn vài lần, bắt quả không biết tính danh cũng như diện mạo, căn bản cũng không biết cách tìm. Nhưng thật ra lại tìm được tiệm bánh bao kia – ân, kỳ thật nắm hương ăn cũng rất tốt.”

La Kỳ giật nhẹ khóe miệng, xem như làn nỏ nụ cười: “Sau đó?”

“Sau đó, vẫn là tại nơi này, ta lại nhìn thấy hân, ngay tại đường cái đối diện. Chính là mặt cũng chưa nhìn đến, nhưng ta biết là hân.” Quỷ sờ sờ mũi, có điểm ngượng ngùng.

“Sau đó nữa?”

“Sau đó ta liền biến thành quỷ.” Hân bĩu môi, ủy khuất tiếp tục chọc chọc bánh bao, “Còn kém mấy bước! Cái xe tải kia chạy nhanh như vậy làm gì a...”

La Kỳ ngồi ở sân ga trong mùa hè nóng cháy, mỗi một lần hô hấp đều cảm thấy đau đớn thương tổn. Bánh bao đang đỡ trong tay cũng không còn lực hấp dẫn nào nữa. Hân yên lặng nhìn nó, cuối cùng quyết định cho nó vào thùng rác.

“Ai? Không ăn?” Quỷ ồn ào tiếc nuối.

La Kỳ đưa lưng về phía hân đáp: “Ăn không vô. Nóng quá, ta đi về trước, buổi tối lại đến cùng người.”

“Người nói a!” Quỷ hưng phấn mà nhảy dựng lên, “Đến lúc đó cũng đừng nuốt lời!”

“Sẽ không.”

11. Chương 11

Về đến nhà, La Kỳ mở chiếc máy điều hòa không mới cũng không cũ, ngã vào giường, sau đó ngán người.

Hân cảm thấy có chút không thoải mái – không phải bị cảm nắng, cảm giác cảm nắng hân nằm đó tại quân sự đã được thể nghiệm qua – phiền lòng, đè nén, mặc danh kỳ diệu nhìn cái gì cũng không thuận mắt. Trong óc tựa hồ có xe lửa ù ù chạy qua, sự tồn tại của thanh âm kia khiến La Kỳ không tự giác xiết chặt nắm tay.

La Kỳ biết tâm tình của mình không tốt lắm, bằng không cũng sẽ không vội vàng rời sân ga; nhưng hân không rõ chính mình trong lòng tại sao lại ỉn ỉn tức giận: quỷ rất cuộc cũng nguyên ý kể với hân chuyện lúc còn sống, này tốt lắm, chứng minh rằng quỷ quả thật xem hân như bằng hữu.

Này tốt lắm a.

“Cho nên ta rất cuộc giận cái gì?” La Kỳ hỏi chính mình.

Từ nhỏ đến lớn, La Kỳ rất ít khi sinh khí. Này đương nhiên không thể nói La Kỳ không có chuyện gì không hài lòng, chính là hân luôn luôn cho rằng phần nộ cùng xúc động sẽ chỉ khiến con người làm chuyện điên rồ: hân đã không đủ thông minh, không cần làm thêm việc ngốc nào nữa thì thật là tốt.

La Kỳ trở mình, theo trí nhớ tìm kiếm nguyên nhân một lần tức giận, như muốn so sánh thử. Nhưng khi hân nhớ đến, hân liền phát hiện hai chuyện này hoàn toàn không thể so sánh được: động thủ khi mới đến xin việc vì một tên ngoại quốc mang vẻ mặt sung sướng cười nhạo khi có người gặp họa sau cơn động đất, cùng với một con quỷ cảm thấy không đáng, như thế nào so đây?

“Ân?” La Kỳ sờng sốt, “Là bởi vì cảm thấy không đáng sao?”

La Kỳ biết cái gì là đồng tình. Đồng tình không phải là cảm động lây, cho dù đó là một phẩm chất tốt, nhưng biểu đạt đồng tình lại dễ dẫn đến cảm giác như từ trên cao nhìn xuống về sự ưu việt. Bởi vì tuy nhiều người không muốn thừa nhận, nhưng lại luôn lấy sự giàu có hoặc tương đối giàu có của chính mình làm tiêu chuẩn cân nhắc, sau đó mới đi đồng tình với người có vẻ thấp hơn tiêu chuẩn này – bởi vậy, người bị người khác đồng tình thường tỏ vẻ kháng cự.

La Kỳ biết như vậy, cho nên khi muốn trợ giúp người khác, hân luôn cố gắng biểu hiện thiện ý cùng tôn trọng hết mức có thể.

Tựa như đi sân ga cùng quỷ nói chuyện phiếm. Lúc ban đầu hân chẳng qua là thường xuyên ngồi ngắn người, chờ quỷ quen dần, chủ động cùng hân trò chuyện, hân mới một câu lại một câu cùng hân tán gẫu –

La Kỳ không hy vọng quý cho rằng hắn là vì đồng tình quý không có thể cùng ai nói chuyện mới làm như vậy.

Tuy vậy, ở một góc độ nào đó, thì đây chính là sự thật.

La Kỳ không đành lòng nhìn hắn tiếp tục mỗi ngày lầm bầm lầu bầu, không đành lòng nhìn hắn cô đơn ngồi trên đỉnh trạm bài – lúc ban đầu hắn chính là nghĩ như vậy.

Nhưng hiện tại quả thật có cái gì đó không giống nữa.

La Kỳ cảm thấy cảnh ngộ của hắn không đáng, sẽ vì chuyện không đáng như vậy mà tức giận – nhưng nghiêm túc mà nói, chuyện quý trải qua cũng không phải có ai thực xin lỗi ai, ai thương tổn đến ai.

Có bao nhiêu người sẽ vì cảnh ngộ như vậy mà thay người khác cảm thấy không đáng?

Này đã không thể tính là đồng tình.

“Rõ ràng ngay cả diện mạo cũng chưa thấy rõ, vì cái gì liền ngu như vậy? Vì cái gì vẫn ở lại sân ga?” La Kỳ đối với không khí nhẹ giọng hỏi.

Không ai trả lời, đối tượng bị hỏi còn đang ở sân ga xa xăm.

La Kỳ hít sâu một hơi, thẳng đến khi ngực trướng đau mới thở ra. Nguyên nhân tức giận được tích lũy cũng theo đó tán ra không ít, chỉ còn lại một chút hư không chưa chất.

Này căn bản không phải đồng tình.

La Kỳ là đang ghen tị.

“Vì cái gì vẫn còn muốn nghĩ đến người kia? Nếu ngay cả tên cũng không nhớ rõ, vì cái gì không mặc kệ quên đi nhiều một chút?”

Ghen tị.

La Kỳ thậm chí có thể nghe trong thanh âm của chính mình ngữ điệu chua ngoa căn bản như cả một người khác, âm trầm, mang theo ác ý.

“Rõ ràng hiện tại chỉ có ta có thể nhìn thấy hắn a...”

La Kỳ che mặt. Hốc mắt hắn đột nhiên nóng lên, cái mũi cũng theo đó mà cay cay.

“Đồng tình hay là thâm mến?” Cảnh trong mơ vốn bị quăng ra sau đầu lại trở về, khuôn mặt tươi cười đội chiếc đen mơ hồ không thể nhìn rõ.

La Kỳ nhẹ nhàng nâng tay, dừng ở trên hai chữ “đồng tình”, sau đó không chút do dự lau nó đi.

“Thật sự là điên rồi.” La Kỳ cười khổ, “Cư nhiên lại thích một con quý...”

Từng đợt chua xót cứ như thủy triều tràn ngập, quá chân hắn, thất lưng hắn, cuối cùng...

“Quên đi, cứ như vậy đi...” La Kỳ nghĩ.

Sau khi mở mắt ra lần nữa, ánh mặt trời kiêu ngạo ngoài cửa sổ đã không còn thấy bóng dáng.

La Kỳ mơ mơ hồ hồ sờ di động, nhìn con số trên màn hình trùng mắt cả nửa ngày mới có phản ứng: “A? Đã muốn chín giờ?!”

Hắn nhảy dựng lên, nhanh chóng sửa lại quần áo nhăn nhúm khi ngủ, sau đó lao ra cửa.

Dưới ánh sáng đèn đường, sân ga lác đác vài người đang đợi xe.

La Kỳ lao thẳng qua, không để ý ánh mắt quái dị của người khác, quay tới quay lui tìm “người”.

“Ta còn nghĩ người không tới.” Quý ngồi xổm trên trạm bài khuất bóng khuôn mặt, khó chịu vĩnh viễn.

“Thật có lỗi, ngủ quên.” La Kỳ cười cười, đột nhiên cảm thấy biểu tình tức giận của đối phương cũng thực đáng yêu.

Quý trở mình xem thường, ngồi chồm hồm không nhúc nhích.

Tâm tình La Kỳ lại lập tức có chút khoái trá. Tay hấn hự hực thực vỗ nhẹ đầu quý, ngữ khí dịu dàng đến mức chính mình cũng không chịu nổi: “Thực xin lỗi, lần sau sẽ không.”

“Ách... Người có thể nói chuyện bình thường chút hay không?” Quý trừng hấn, đôi mắt hắc bạch phân minh tràn đầy cảnh giác.

La Kỳ gật đầu.

“Àn, hôm nay tán gẫu cái gì?”

“Tùy tiện a.”

12. Chương 12

La Kỳ vẫn cho rằng, thích một người chính là muốn đối với hấn tốt một chút, dù chỉ là một chút – nhưng như thế nào mới là đối với quý tốt một chút?

La Kỳ thực phức tạp: trời nắng gió mưa thì che dù, trời lạnh thì khoác thêm áo, trời nóng thì lo lắng phòng trúng gió... tựa hồ đều cùng quý không có quan hệ. Về phần tặng lễ vật thỉnh đi ăn, giống như cũng chỉ có thể đối lấy ánh mắt ai oán của quý.

Hẹn hò chỉ có thể vĩnh viễn là ở sân ga, bánh bao vĩnh viễn là hấn ăn quý xem.

La Kỳ buồn bực ngẩng đầu, hỏi: “Nếu ta đem bánh bao đốt cho người, người có thể ăn được hem?”

Quý nháy mắt mấy cái, lắc đầu: “Không biết, chưa thử qua.”

“Kia hôm nay buổi tối thử xem xem?”

La Kỳ cảm thấy được có hy vọng, quý cũng thực chờ mong, vì thế việc này liền cứ như vậy mà định.

Buổi tối đêm dài, một cái bóng đen lén lút mò mẫm sân ga, nâng tay lên trạm bài gỗ ba cái: “Cốc cốc cốc.”

“Uy...” Quý khòe miệng run rẩy lộ ra nhìn hấn: “Người cho là đang làm gián điệp a?”

La Kỳ cười gượng.

Quý không thể rời đi sân ga, La Kỳ chỉ có thể công cụ “gậy án” ra sân ga. Quý trước phiêu sau phiêu đảo quanh hấn, nhìn chăm chăm vào động tác của hấn.

La Kỳ bắt đầu đem ra mấy thứ: bánh bao, bật lửa, giấy, còn có một cái chậu inox nhỏ.

Ban đêm không có gió, La Kỳ thực dễ dàng đem giấy nhóm lửa, bỏ vào chậu, sau đó cẩn thận đem bánh bao bỏ vào.

“Nhanh lên nhanh lên!” Quý ghé vào đầu vai La Kỳ, hưng phấn mà đối với ánh lửa thúc giục.

Đáng tiếc hấn tuy rằng hoan hỉ, nhưng bánh bao lại không thêm phối hợp.

Mùa hè thức vốn không thể để lâu, bánh bao của La Kỳ ở trong tủ lạnh đợi một ngày, hơn nữa thân mình mang theo không ít hơi nước, mới vừa bỏ vào đồng lửa nhỏ, nó đã ngay lập tức tạo nên một trận khói nhẹ diệt mất ngọn lửa.

“La Kỳ...” Quý u oán trừng La Kỳ, thanh âm kéo dài mang theo chút cảm giác quý dị cùng âm u.

Da đầu La Kỳ run rẩy, đành nhanh chóng đem giấy đốt thêm.

Ánh lửa toát ra, bánh bao ở trong đồng lửa lập lòe. Khói đen bốc lên, La Kỳ vừa sặc sụa vừa bỏ thêm giấy vào.

“May mắn là nơi này buổi tối không có ai.” La Kỳ lệ rơi đầy mặt suy nghĩ.

“Bánh bao a ~” quỳ say mê lầm bầm lâu bầu, “Lão tử đã bốn năm không được ăn bánh bao...”

La Kỳ có chút buồn cười, lại có chút đau lòng. Hắn quay đầu liếc nhìn quỳ một cái, sau đó tần suất cho giấy vào càng nhanh hơn.

“Nếu có thể giúp cho hắn ăn thì tốt rồi.” Hắn nghĩ.

Nhưng thế sự vĩnh viễn không như ý người. Loay hoay hai giờ, giấy La Kỳ mang đến đều đã đốt hết, chiếc bồn bóng lưỡng cũng đen, bánh bao cũng đã hoàn toàn thay hình đổi dạng – nhưng cái gì cũng không phát sinh, trong tay quỳ cái gì cũng không có xuất hiện.

Hắn nhìn xem một mớ đen thui hỗn độn trong bồn, lại mở tay mình lật trái lật phải, biểu tình hết nghi hoặc lại mê mang.

La Kỳ thực áy náy: “Thực có lỗi, dường như không có ích gì...”

“Ăn? Nga.” Quỳ ứng thanh, ỉu xiu gục đầu xuống.

La Kỳ ngực nhói đau đứng lên, hắn vội vàng cười rộ lên, đề nghị: “Có lẽ không nên đốt – người khác đều là đem đi cúng ở đằng kia, đúng rồi, có phải hay không nên thắp hương? Lão nhân thôn ta đều nói là phải thắp hương... Ta vừa rồi quên... bằng không mai ta lại...”

“Không cần.” Quỳ lắc đầu, đánh gãy hắn.

La Kỳ không hề nói, chỉ là lo lắng nhìn hắn.

Quỳ nhưng thật ra nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng: “Ăn không được thì ăn không được, dù sao ta làm quỳ bốn năm cũng không cảm thấy có sao a!”

“Thực xin lỗi...” La Kỳ nói với hắn.

Quỳ tiến đến trước mắt hắn, tươi cười không thay đổi: “Người không cần giải thích a! Chuyện hôm nay nguyên bản chính là ta tham lam. Ta thật ra nên cảm ơn người – ta ở trong này lâu như vậy, người là người duy nhất nhìn thấy ta, còn làm cho ta nhiều chuyện như vậy.”

“La Kỳ,” hắn hỏi, “Vì cái gì đối với một con quỳ như ta tốt vậy?”

Vì cái gì đối với người tốt như vậy? La Kỳ nở nụ cười.

“Bởi vì ta thích người.” Hắn nghĩ muốn trả lời như vậy, nhưng rốt cuộc chỉ có thể cười.

Nói ra thì có ích gì? Người cũng quỳ khác biệt La Kỳ không phải không biết.

Bọn họ chỉ có thể tán gẫu, La Kỳ cũng không phải nhân sĩ nước ngoài, một người một quỳ, có thể thế nào đâu?

So với việc hai người đều buồn rầu, không bằng chính mình hao tâm một chút, tận lực đối với hắn tốt một chút – La Kỳ thật sự chính là nghĩ như vậy.

Cho nên đối với nghi vấn của quỳ, hắn sờ sờ mũi, cố gắng khiến cho chính mình thoát nhìn có vẻ chân thành: “Đối với bằng hữu tốt một chút, không đúng sao?”

“Bằng hữu a...” Quỳ lặp lại một lần, vừa lòng gật đầu, “La Kỳ, người thật đúng là người thú vị! Nhìn thấy quỳ, chẳng những không sợ hãi, còn xem quỳ là bằng hữu, người thật đúng là đặc biệt!”

“So với bánh bao rau xanh nắm hương của người có đặc biệt hơn không?”

Trong nháy mắt đó, La Kỳ thiếu chút nữa hỏi ra miệng. Nhưng may mắn lại tự chủ kịp thời, hắn cái gì cũng chưa nói.

“Lại nói tiếp,” quỳ vuốt cằm, nhún nhún đánh giá hắn, “Người vì cái gì không sợ ta?”

La Kỳ sửng sốt, không hiểu lành mà hỏi lại: “Ta vì cái gì phải sợ tiểu hài tử chỉ biết đùa dai?”

“...La Kỳ!!!” Quỳ... phát điên.

13. Chương 13

Quỷ hóa điên đương nhiên không thể không sợ – hấn lại không đụng được vào La Kỳ.

Quỷ tức giận đến mức giậm chân nhìn thực sinh động, hay phải nói là thực đáng yêu. Vì thế là La Kỳ rất không phúc hậu đứng một bên cười tủm tỉm, sau đó mới thu thập mọi thứ, chào ngủ ngon rồi về nhà.

Đương nhiên, khi nằm ở trên giường La Kỳ vẫn cảm thấy có chút hối lỗi.

“Không nên khi dễ hấn,” La Kỳ nghĩ, “Tiểu hài tử đều rất là thù dai.” Khi nghĩ như vậy, khóe miệng La Kỳ cong lên không hề có chút thành ý nào.

Có người cho rằng, yêu một người sẽ muốn khi dễ người đó. La Kỳ cảm thấy mình không có biến thái như vậy, hấn chỉ là ngẫu nhiên nhện không được muốn chọc tên kia một chút mà thôi.

Buổi sáng ngày hôm sau lại chờ xe, quỷ quả nhiên tức giận không thềm để ý tới hấn, vừa thấy hấn liền lập tức chui ngay vào trạm bài.

La Kỳ bất động thanh sắc theo đám người tiến đến bên cạnh trạm bài, tay nhịp nhàng gõ vào, từng chút từng chút lại kiên trì không ngừng.

Cuối cùng, quỷ bị phiền toái ló đầu ra, khó chịu trừng hấn: “Người đang làm gì?!”

La Kỳ che miệng nhẹ giọng nói: “Còn giận ta?”

“Thiết!” Quỷ quay đầu.

La Kỳ buồn cười: “Tốt lắm, ta giải thích, đừng tức giận.”

Quỷ không để ý tới hấn.

La Kỳ tỏ vẻ ai oán thở dài: “Người nếu không muốn gặp ta, ta có thể chấp nhận đổi qua một cái ga khác...”

“Người dám!” Quỷ phẫn nộ nói. Hấn nhảy ra trạm bài, chỉ vào mũi La Kỳ uy hiếp: “Người nếu dám trốn tránh ta, ta sẽ bảo nữ quỷ nửa đêm tìm người!”

“Cáp?” La Kỳ ngẩn người sau đó mới phản ứng, “Nữ quỷ? Nơi này còn có người khác sao? Ta như thế nào chưa thấy qua?”

“Đương nhiên là có.” Quỷ nhún nhún vai, “Chẳng qua nàng ban ngày không ra được.”

“Thế đêm qua?”

“Ta bảo nàng ra muộn một chút.”

La Kỳ tiếp tục hỏi: “Vì cái gì?”

“Còn không phải sợ dọa đến...” Quỷ đột nhiên ngậm miệng, không nói.

La Kỳ chớp chớp mắt, hỏi: “Dọa đến cái gì?”

Quỷ không trả lời, chỉ hung tợn trừng hấn.

La Kỳ bị trừng không hiểu ra sao, còn muốn hỏi lại, xe đã đến nơi.

La kỳ mơ mơ hồ hồ leo lên xe, sau đó bị một đoàn thịt người trên xe ép đến choáng váng. Bất quá sau bảy tám lần xiên vẹo, hấn đã suy nghĩ được nội dung của quỷ nói thật cẩn thận.

“Còn không phải sợ dọa đến người.”

Tâm tình La Kỳ đột nhiên chuyển biến tốt hấn lên: đây không phải chứng minh rằng hấn đối với mình cũng có hảo cảm hay sao?

“Tình lộ không thuận a Tiểu La.” Nữ đồng sự tiếc hận lắc đầu, thu hồi tháp bài, “Các người sẽ không thể cùng một chỗ, ta khuyên người tốt nhất vẫn sớm một chút nhận rõ hiện trạng mà buông tay đi.”

Một chậu nước lạnh tạt vào đầu, La Kỳ thực bị thương.

Nam đồng sự bàn bên cạnh đưa mặt ra sau chông tài liệu hướng hấn làm ám hiệu: “Đừng để ý Mạnh Sa, nữ nhân kia làm tướng số không chuẩn đâu!”

“Ngộ nhớ lại đúng thì sao?” La Kỳ cười khổ.

Lòng tham con người luôn không đáy. Nguyên bản chỉ nghĩ cùng đối phương là tốt lắm rồi, đến khi đối phương biểu hiện ra thân mật một chút, người ta lại muốn tiến thêm bước nữa – muốn cho đối phương hiểu được tâm ý của chính mình, sau đó nhận, sau đó lại đáp lại cảm tình của mình.

La Kỳ tự hỏi: “Ta thật sự có thể cùng hấn sao?”

Nếu một phần cảm tình vẫn không được đáp lại, thậm chí vẫn không bị đối phương phát giác, người mang cảm tình đó rốt cuộc sẽ kiên trì được bao lâu?

Hơn nữa, vì cái gì phải kiên trì?

Vấn đề như vậy La Kỳ không có kinh nghiệm gì, hấn trả lời không được. Hấn đã qua cái tuổi tin tưởng vào chuyện đồng thoại, hấn rất thực tế.

Cho nên La Kỳ quyết định dùng những công tác vụn vặt của mình mà lấp đầy vấn đề tình cảm.

Một ngày trôi qua, La Kỳ mệt đến chết mà bước xuống xe, quý chính là đang nhàn nhã ngồi trên trạm bài ngắm trăng.

“Trăng tròn màu đỏ,” Hấn nhếch môi, cười lộ ra hàm răng trắng, “Hôm nay là buổi tối của trăm con quỷ đi.”

La Kỳ giật mình: “Người nói thật?”

“Giả đó.” Quỷ bữu môi, “Chỗ nào có nhiều quỷ chạy khắp nơi như thế a.”

Buổi tối có chút u sầu, không có một bóng người trên sân ga. La Kỳ ngồi trên ghế dài, nói lỏng cổ áo.

Quỷ bay tới bên người hấn nháy mắt mấy cái, tựa hồ đã hoàn toàn quên cơn giận ban sáng: “Ai, người có muốn trông thấy nữ quỷ?”

La Kỳ có chút tò mò, hấn nghiêng mặt qua hỏi: “Thực sự a?”

“Vô nghĩa, ta lừa người có bánh bao ăn a?” Quỷ tức giận đáp trả, “Có muốn nhìn thấy hay không!”

“Ta chưa hề nói không nhìn a.”

“Vậy người ngồi đây chờ ta, ta đã cùng nàng nói qua, chắc là nhanh thôi.”

La Kỳ đành thành thực ngồi chờ.

Ngã tư đường thực im lặng, ánh trăng trên bầu trời lại mang theo một màu vô quýt quỷ dị. La Kỳ ngồi trên sân ga trống rỗng, bên cạnh có một con quỷ bay.

Một trận gió oi bức thổi qua, áng mây trôi che đi vầng trăng sáng, đèn đường sân ga đột nhiên chớp sáng khó hiểu, sau đó tắt ngúm.

Quỷ mỉm cười bí hiểm theo dõi hấn, La Kỳ đột nhiên cảm thấy sồn gai ốc – khóe mắt hấn rõ ràng nhìn thấy một thứ gì đó đang thông thả đi trên đường cái, sử dụng cả tứ chi để mà đi.

Hấn cứng ngắc quay qua... ánh mắt dừng lại trên người thứ đó: thân hình thoát nhìn tựa hồ là nữ tính, mái tóc thật dài phủ trên mặt đất, lộn xộn theo từng động tác di chuyển, cánh tay của nàng gian nan chống ở phía trước, mà hai cái đùi lại vịn vịn ở một góc độ không thể nào tưởng tượng được.

Nàng càng ngày càng gần, khi đi ngang sân ga, dường như cảm nhận được tầm mắt La Kỳ nên đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi ngừng đầu.

Kia một khắc La Kỳ quả thật rất muốn thét lên chói tai.

Nhưng nữ quỷ kia lại nhanh hơn nói ra một câu. Nàng hất hất mái tóc rối trước mặt, nhếch môi, nói: “Tiểu quỷ, đây là tình nhân của ngươi?”

14. Chương 14

Bởi vì câu này, đã biến La Kỳ thành đau sốc hông: “Khụ khụ khụ khụ!”

Quỷ bắt mắt hướng nữ quỷ cau mũi: “Đùa cái gì một chút cũng không vui a, a di!”

“Gọi tỷ tỷ.” Nữ quỷ nghiêm trang sửa hấn, “Ta khi chết mới có 27 tuổi.”

“Nhưng ngươi chết đã muốn hai mươi năm.” Quỷ nhìn trời trở mình xem thường, sau đó quay đầu hỏi La Kỳ: “Ngươi ho xong chưa?”

“Khụ... Hô, tốt lắm, khụ...” La Kỳ nhu nhu ngực đang phát đau, một chút khí lực cũng không xuất ra được. Hấn trộm nhìn nữ quỷ, da đầu từng đợt run lên: thời đại học La Kỳ cũng xem không ít phim kinh dị, lúc ấy xem chính là giải trí, La Kỳ chưa từng nghĩ tới thế giới này thực sự quỷ là cái dạng gì; sau lại ở sân ga gặp được quỷ, hấn cũng bởi vì tạo hình của đối phương sạch sẽ rõ ràng mà không liên tưởng ra cái gì khủng bố.

Hiện tại, La Kỳ rốt cuộc cũng đã có được xúc động cùng tự giác muốn hô to “Có quỷ a”.

“Ân? Ngươi sợ ta?” Nữ quỷ giống như phát hiện chuyện gì thú vị, âm trầm cười rộ lên.

La Kỳ nuốt nước bọt, khóe miệng run rẩy: “Không, không có.”

“Không sao.” Nữ quỷ tỏ vẻ không quan tâm, “Bất quá ngươi vẫn còn tốt hơn tên tiểu quỷ này – tiểu tử này rõ ràng là quỷ, vậy mà lần đầu tiên nhìn thấy ta còn dám thét chói tai nói có quỷ.”

“Ai bảo ngươi tạo hình kinh khủng như vậy a, a di!” Quỷ bị nói ra chỗ yếu lập tức phản kích.

“Gọi tỷ tỷ.” Nữ quỷ theo thói quen sửa hấn, “Người sau khi bị chết do tai nạn xe cộ, tạo hình như ta mới đúng là bình thường.”

“Nghĩa là như thế nào?” Tò mò lấn áp sợ hãi, La Kỳ nhịn không được xen vào hỏi.

Nữ quỷ nghiêng mặt nhìn hấn, ánh mắt mang theo sự thăm dò. La Kỳ miễn cưỡng nở nụ cười, cố gắng khiến cho chính mình nhìn thẳng nàng, tận lực lễ phép: “Cái kia, nếu cảm thấy không tiện...”

“A? Không có gì là không tiện.” Nữ quỷ chống đỡ nửa người trên, đổi thành tư thế ngồi, “Người trước kia chưa từng thấy quỷ?”

La Kỳ lắc đầu, chỉ chỉ quỷ bên cạnh: “Trước khi gặp hấn, chưa từng thấy qua.”

“Ai? Như vậy a...” Nữ quỷ sờ sờ cằm ra vẻ trầm tư, chính là không trầm tư được bao lâu đã bị mái tóc rối xuống che khuất mặt. Nàng tùy tiện đem tóc hất ra phía sau, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp khiến cho La Kỳ cảm thấy bất ngờ.

Những thứ xinh đẹp mà ngăn ngại luôn khiến cho người ta thương tiếc, La Kỳ là người bình thường, tất nhiên cũng không ngoại lệ.

“Tuổi còn trẻ như vậy mà tai nạn xe cộ, thực đáng tiếc a.” Hấn nghĩ như vậy, sợ hãi ban đầu dần dần phai nhạt, lại nhìn nữ quỷ, hấn đã thấy mình không còn phải bức bách chính mình nữa.

Nữ quỷ không biết gì, vẻ mặt vẫn rất chuyên tâm. La Kỳ kiên nhẫn chờ nàng mở miệng, vừa vịn quỷ ở bên cạnh cũng thúc giục nàng: “Nghĩ cái gì?”

“Ân?” Nữ quỷ nhướn mày, “Hỏi ta?”

“Vô nghĩa!”

“Ta suy nghĩ, người với tình nhân người đều giống nhau, rất kỳ quái.”

“Ta nói cái này đùa không vui một chút nào!” Quỷ rít gào.

Nữ quỷ không chút nào để ý khoát tay, không có hảo ý cười: “Người gấp cái gì? Chẳng lẽ ta nói trúng?”

Quỷ bị nàng chọc giận đến mức phun hỏa, nhưng bởi vì không thể lý khai sân ga nên chỉ có thể giậm chân tại chỗ mà giương mắt nhìn.

Nữ quỷ hớn hở hướng La Kỳ nháy mắt mấy cái, La Kỳ đột nhiên hiểu được ý tứ của nàng: tất cả mọi người đều như vậy – lấy việc khi dễ tiểu hài tử làm thú vui...

“Khụ...” La Kỳ vừa xấu hổ vừa buồn cười, hé ra khuôn mặt với biểu tình vắn vẹo: “Cái kia, người nghĩ đến cái gì?”

Nữ quỷ khi dễ đủ rồi, rút cuộc vừa lòng ngẩng đầu: “Người là quái nhân.” Câu này là nói với La Kỳ, “Người là quái quỷ.” Câu này là nói với quỷ.

“Sao nói như thế?”

“Ta trước kia cũng chỉ đụng tới một tên có thể nhìn thấy quỷ. Tên kia từ nhỏ có thể thấy – ân, cho nên hắn bị người khác cho là kẻ điên. Giống như người đột nhiên nhìn thấy quỷ, ta thực chưa thấy qua. Về phần tiểu quỷ người, lẽ ra khi chết người như thế nào, biến thành quỷ cũng sẽ là cái dạng đó... tạo hình như người cũng không giống như là bị xe đâm chết a. Cho nên...” Nàng trầm ngâm.

“Cho nên?” La Kỳ cùng quỷ mở miệng hỏi.

“Các người cực kỳ hợp nhau.” Nàng tổng kết.

La Kỳ vô lực, quỷ tiếp tục phát điên.

Nữ quỷ tùm tùm cười hướng bọn họ phát tay: “Tốt lắm, không quấy rầy các người, Ta còn phải đi đến phía trước, có cơ hội sẽ tìm các người nói chuyện phiếm!” Nói xong, nàng cũng không chờ bọn họ trả lời, cúi người xuống theo dọc đường chậm rãi đi xa.

“Tạm biệt không tiễn! Có rảnh đi giáng tai họa xuống đầu người khác, đừng tìm đến ta!” Quỷ oán hận hướng nàng hét.

Nữ quỷ không có dừng lại, chỉ có tiếng cười của nàng từ xa xa vọng đến.

La Kỳ thấy nàng đi xa. Động tác của nàng thoát nhìn thực gian khổ, tuy biết rằng nàng sẽ không bị mặt đường cứng rắn ma sát bị thương, nhưng hắn vẫn cảm thấy đi như vậy sẽ rất đau.

“Nàng ở đây đi trên con đường này đã 20 năm.” Quỷ theo tầm mắt hắn, đột nhiên thở dài, “Nàng nói tìm đứa nhỏ của nàng.”

La Kỳ sửng sốt: “Đứa nhỏ?”

Quỷ gật đầu, biểu tình có chút ảm đạm: “Nàng khi chết mang thai, hơn sáu tháng.”

La Kỳ trầm mặc.

Sân ga nhất thời an tĩnh lại.

Ánh trăng tròn trên bầu trời tựa như không còn đỏ như vậy nữa, gió thổi cũng mang theo cảm giác mát mẻ.

La Kỳ yên lặng ngẩng đầu ngắm trăng, tâm lại mặc danh kỳ diệu chưa xốt.

Có người nói, người chết biến thành quỷ, là bởi vì có việc không thể buông tay, hoặc là oán hận, hoặc là lưu luyến si mê, luôn luôn có một lý do khiến bọn họ chấp nhất ở lại dương gian.

Nữ quỷ là vì đứa nhỏ của chính mình.

Mà quỷ cô đơn vẫn canh giữ nơi sân ga, “Người là vì cái gì mà lưu lại?”

15. Chương 15

Người là vì cái gì mà lưu lại?

Vấn đề này La Kỳ đã muốn hỏi thật lâu.

Quý trả lời như thế nào, hần cũng đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp: oán hận chiếc xe đụng vào mình, quên không được tên “bánh bao rau xanh nấm hương” kia, thậm chí còn có thể là bởi vì mất trí nhớ mà không tìm thấy con đường đi đến thế giới bên kia.

Mà câu trả lời của quý quả thật không có vượt qua phạm vi này.

“Vì cái gì lưu lại a...” Hần nghiêng đầu, tựa hồ có chút hoang mang, “Đại khái là không cam lòng đi – rõ ràng chỉ kém có một chút là có thể gặp, kém có một chút là có thể nói với người kia – cho nên không cam lòng đi.”

La Kỳ cười cười, miệng lại có chút chua. Tay hần chỉ nhẹ nhàng gõ ở ghế dài, không phải cố ý, chỉ là không tự giác mà gõ: “Nếu, nếu người có thể nhìn thấy người kia, đem lời muốn nói nói hết cho hần... Người có thể hay không chuyển thể đầu thai?”

Quý nhún nhún vai: “Không biết. Ta cũng lần đầu tiên chết, không có kinh nghiệm.”

La Kỳ bật cười: “Tốt xấu gì cũng liên quan đến lợi ích của người, người không quan tâm chút nào?”

Quý vẻ mặt vô tội: “Ta hỏi qua a di, nàng lần nào cũng đùa giỡn ta, căn bản không nói cho ta biết.”

La Kỳ nghĩ nghĩ, nói: “Kia khi nào có cơ hội, chúng ta cùng nhau hỏi nàng đi.”

“Người rất muốn ta chuyển thể đầu thai?” Quý kỳ quái hỏi.

La Kỳ cười mà không đáp.

“Ta muốn sao?” Hần ở trong lòng hỏi chính mình.

Đáp án thực rõ ràng, không muốn.

Chuyển thể luân hồi, thì phải cách biệt. La Kỳ không muốn nói “Vĩnh biệt”, hần chỉ thầm muốn nói “Ta thích người”, muốn cùng hần ở bên nhau, chẳng phải mỗi ngày chỉ gặp tại sân ga, chẳng sợ không thể gặp mặt nhau – dù sao đi nữa, hần vẫn ở nơi này.

Hần ở nơi này, La Kỳ mới có thể tiếp tục thăm mền.

“Uy, sao thế? Hỏi người không nói.” Quý thúc giục hần.

La Kỳ không muốn cười, nhưng khóe miệng giương lên một độ cung so với khi vui vẻ thật sự lại càng tự nhiên hơn. Hần nói: “Luôn đợi ở sân ga, người cũng thấy nhàm chán đi?”

Quý có chút ưu sầu gật đầu: “Nói cũng đúng. Kia lần sau hỏi nữ quý a di đi.”

“Tốt lắm, không còn sớm, ta cũng nên trở về. Ngủ ngon.”

“Ân, mai gặp.”

La Kỳ rời sân ga, hần đi với tốc độ bình thường, lại đi vào một góc khuất liền dừng lại, sau đó quay trở lại nhìn: Quý còn không có quay về trạm bãi. Hần ngồi tại chỗ, không biết suy nghĩ cái gì. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, thân ảnh cô đơn đó trông thực đơn bạc.

“Ta không thể để người chờ đợi tại sân ga này hai mươi năm.” La Kỳ xa xa nhìn hần, hần sẽ không biết.

La Kỳ thầm thích hần, hần không cần phải biết.

Không ai hoàn toàn là người lương thiện. La Kỳ cảm thấy được chính mình kỳ thật cũng rất ích kỷ: hần luôn miệng nói là vì quý, lại cái gì cũng không nói cho quý biết; cái gì cũng không nói, lại ở trong lòng tự

mình ảo tưởng thành một thánh đồ chịu khổ, một đấng cứu thế đại công vô tư, dùng khổ đau tra tấn chính mình, sau đó đạt được một chút thỏa mãn nào đó.

Chính là cho dù như vậy, La Kỳ cũng hiểu quyết định của mình không có sai.

Dù sao, nói cho quý thì phải làm thế nào đây? Người quý trong lòng nghĩ sẽ không phải là La Kỳ, cho dù hắn hiện tại nghe La Kỳ thổ lộ, trừ bỏ thêm phiền toái mới, có thể giúp cho hắn được cái gì đâu?

Có một câu gọi là “Nhân quý thù đồ” (người và quý không thể chung một con đường), còn có một câu khác nữa là “Hữu duyên vô phận”.

Cho nên, dứt khoát làm một kẻ tử vì đạo tự thỏa mãn chính mình, có thể đối với mình và quý đều mới tốt.

Vì thế ngày hôm sau, La Kỳ quyết định tử vì đạo đã cùng quý hẹn ngày gặp mặt “nữ quý a di”.

Nữ quý lần này thật ra không đùa cợt, có hỏi có đáp, còn đáp thực rõ ràng.

“Chuyển thế đầu thai a... cụ thể ta cũng không rõ. Bất quá trước kia cũng có một tiểu quý sau khi hoàn thành tâm nguyện liền tiêu thất, có lẽ chính là đi đầu thai đi.” Nàng gom gom tóc, ánh mắt dừng lại trên người La Kỳ mang theo sự minh bạch, “Người muốn giúp quý?”

La Kỳ gật đầu.

Nữ quý dừng một chút, nở nụ cười: “Sẽ không hối hận?”

La Kỳ trầm mặc lắc đầu.

“Các người đang nói cái gì?” Quý không hiểu chen vào nói.

“Gọi tỷ tỷ.” Nữ quý trừng hắn, trừng xong, tầm mắt lại hướng tới La Kỳ bên kia, “Như vậy cũng tốt,” nàng nói, “Tiểu quý này không khác gì hầu tử (con khi), tiếp tục chôn chân tại một nơi như thế này chắc sẽ bị ghen điên.”

“Người nói ai là hầu tử?”

“Ai trả lời thì nói người đó.”

“Không có!”

“Tử tiểu quý!”

“...”

“...”

Quý đang cãi nhau, La Kỳ mỉm cười lắng nghe.

Nữ quý ngồi tại chỗ, tay xoa thắt lưng, thành thạo ứng phó ngôn ngữ công kích của tiểu quý.

La Kỳ có khi đụng phải ánh mắt của nàng, sau đó hắn sẽ nhìn thấy, trong đôi mắt xinh đẹp kia đối với hắn có một chút thương hại.

“Nàng hắn là nhìn ra?” La Kỳ nghĩ, “Bất quá có vẻ như nàng cũng không tính nói cho quý, cứ như vậy đi.”

Nếu đã muốn quyết định, La Kỳ cảm thấy mình hiện tại nên chú ý làm thế nào để giúp quý tìm được cái tên “bánh bao rau xanh nấm hương” kia thì hơn, không phải là tập trung vào mớ tình cảm dây dưa hỗn độn này của mình.

“Phải như thế nào tìm người đây?” Xem nhẹ cảm giác khó chịu đè nén nơi ngực, La Kỳ suy nghĩ giữa tiếng cãi vã ồn ào, “Nếu không tốt nhất vẫn nên ra tiệm bánh bao hỏi một chút đi.”

16. Chương 16

Bất quá, khi La Kỳ đang do dự chần chờ lại rồi rầm mà bắt buộc mình đi đến tiệm bánh bao tìm hiểu tin tức, thì cánh cửa Trần Kỳ ngay cả một khe hở cũng không chừa cho hắn vào.

La Kỳ nhìn cánh cửa khóa chặt, nghẹn ở yết hầu, buồn bực không thôi.

“A? Lão Trần? Đi đón con.” Lý đại gia bị hắn ngăn lại hỏi thăm vui cười hơn hử túm lấy dây xích để chú chó nhỏ không chạy loạn xạ, “Trần Viễn tiểu tử kia hôm nay về, bọn họ đi đón.”

“Ra là vậy, cảm ơn bác.” La Kỳ khách khí hướng lão nhân gia cười cười.

Lý đại gia khoát tay, tiếp tục dắt chó đi dạo.

La Kỳ không còn cách nào khác, đành phải về nhà trước – bởi vì đã nghỉ hè rồi.

Nghỉ hè đến, thành thị đột nhiên lại trở nên bận rộn hẳn. Mặc kệ bên ngoài nhiệt độ không khí tăng cao đến mấy, cứ cách vài giờ, lại có những tốp năm tốp ba học sinh sinh viên dạo bước trên phố, khiến cho các sân ga trong thành thị không có lúc nào trở nên trống vắng.

Quý đối với những chuyện này không có cảm giác gì: dù sao đông hay không đông cũng chẳng liên quan gì tới hắn a. Nhưng La Kỳ lại buồn bực không thôi – thường xuyên lui lui tới tới rồi cuối tuần, đợi đến khi sân ga không có người nào, La Kỳ mới có thể quang minh chính đại cùng quý nói chuyện phiếm, nhưng hiện tại người đến người đi, khiến hắn trông không khác gì một tên nhân viên dì thường.

“Vậy tối nay lại đến.” Quý vẻ mặt thản nhiên, nhưng La Kỳ lại nhận định rằng hắn đang cười ở trong lòng.

Về phần nguyên nhân thì... La Kỳ một chút cũng không cho rằng nửa đêm gặp phải người khác làm chuyện đó ở trên sân ga lại là một chuyện thú vị.

Nhìn thấy hắn biểu tình uất nghẹn, quý quả nhiên nhịn không được cười: “Uy uy, người là người trưởng thành cơ mà? Người ta mới trung học còn không để ý thì người mặt đỏ làm cái gì a?”

La Kỳ trừng hắn, yên lặng quay lưng đi.

Cuộc đối thoại này phát sinh từ chuyện xảy ra vào tối thứ sáu hôm trước, La Kỳ lần đầu tiên tận mắt chứng kiến tiểu hài tử thời này có bao nhiêu phóng khoáng.

Quý thì thấy hết lần này đến lần khác nhưng không tỏ vẻ gì.

“Vô nghĩa,” quý nhíp nhíp chân, “Ta nói thế nào đi nữa cũng đã đợi ở đây bốn năm, những thứ nhỏ nhặt ấy còn chưa thấy qua sao?”

La Kỳ nhất thời bốc hỏa, rất muốn đem quý hoặc là hai tên học sinh trung học một nam một nữ kia đến đập cho một trận – đáng tiếc, người trước mặt hắn không chạm vào được, còn hai người kia đã sớm quần áo không chỉnh mà chạy mất.

“Tóm lại không thể để hắn gốc mãi ở sân ga như thế được!” La Kỳ lại kiên định quyết tâm.

Thẳng đến khi bị cánh cửa khóa im ỉm của Trần Kỳ đập thiếu chút nữa tắt lửa.

“Quên đi, ngày mai lại đến xem thử.”

La Kỳ ủ rũ trở về nhà, ngã nhào vào sofa đông nghĩ tây nghĩ, thời gian quả thật cũng trôi quá nhanh.

Công tác cũng không có vấn đề gì lớn, không ai có ý muốn làm khó hắn – dù sao nếu là người sáng suốt liền sẽ nhìn ra La Kỳ không có năng lực cạnh tranh gì – nhưng thật ra có một tên nghiên cứu sinh công ty mới tuyển dụng vào kia, hai ba ngày đầu bị người ta xem như tạp dịch mà sai bảo. La Kỳ bình thường cũng không quản chuyện của tên kia, chỉ ngẫu nhiên vài lần nhìn không vừa mắt, mới lên đi giúp hắn một chút. Vài lần sau đó, tiểu tử kia mới đem hắn trở thành đại ca tri kỷ, tìm hắn kể khổ.

Phản ứng trì độn không ảnh hưởng đến sức phán đoán của La Kỳ, hắn cũng nhìn thấy được tiểu tử kia quả thật có tài năng: mác đại học, hào hoa phong nhã, không phải là con cưng hay là sống cuộc sống quá khổ cực gì.

Bất quá La Kỳ cũng không tính thuyết giao hân, dù sao hân muốn học cuộc sống sẽ dạy hân, chỉ sợ phương thức không ôn hòa lắm thôi.

Bỏ qua vấn đề nhỏ nhặt này, hiện tại điều có thể khiến cho La Kỳ phiền lòng, tựa hồ chỉ có chuyện của quỷ.

Sau khi quyết định quỷ hoàn thành tâm nguyện, thời gian La Kỳ dừng lại mỗi ngày ở sân ga ngày càng dài, có đôi khi hai người cũng sẽ nói chuyện phiếm, nhưng tình huống xảy ra nhiều nhất chính là quỷ mặt mày hớn hớn nói chuyện đông tây kim cổ, La Kỳ thì im lặng ở một bên mà nghe.

Tựa như cứ một ngày lại một ngày mà nghiêm túc lắng nghe.

Kỳ thật những thứ quỷ nói, La Kỳ cũng không cảm thấy hứng thú gì, nhưng chỉ cần đối phương mở miệng, hân liền cảm thấy chuyện nhà người ta cũng không phải đến mức nhàm chán như vậy.

“Ai...” La Kỳ khe khẽ thở dài, miệng cảm thấy một vị chua xót thản nhiên, “Lại quên mua cơm trưa.”

La Kỳ từ sô pha đứng lên, đi đến phòng bếp lấy ra mấy cái bọc, thuận thực bỏ vào nồi nấu, vớt ra bát, bỏ thêm gia vị, sau đó vào phòng khách ngồi ăn.

Hân không đói bụng, đi nấu ăn bất quá vì đã tới thời điểm ăn cơm.

“Không, chắc là còn nguyên nhân khác đi.” Trong lòng hân còn có một thanh âm đang cười, “Người chính là không muốn tiếp tục nghĩ đến hân nữa?”

La Kỳ mặt không chút thay đổi đưa vào miệng cả một ngậm to, sau đó quả nhiên nghẹn đến mức không nghĩ nổi.

Sau khi giải quyết xong, La Kỳ cầm bát tiến vào bếp rửa, sau đó quay người lại, như trước tựa vào sô pha giống như không có xương cốt.

Điều hòa cũ khi hoạt động phát ra những tạp âm rõ ràng, La Kỳ nghe những thanh âm kia mà ngẩn người nhìn đồng hồ treo tường.

“Có lẽ ta nên tìm đạo sĩ hoặc bà đồng?” Hân nghĩ, “Ở nhà hình như cũng có người? Nếu không thì tìm thời gian về nhà hỏi một chút? Có lẽ còn có biện pháp khác giải quyết...”

La Kỳ có điểm hưng phấn, còn chưa hưng phấn đến mức quyết định bắt người bay ngay về nhà, hân đã bị chính mình rót bồn nước lạnh: “Những tên nổi danh hầu như đều bị cảnh sát tới chụp hết cả... hay là thôi đi.”

“Coi như hết, chuyện đã đáp ứng, nhưng nên làm thế nào bây giờ chứ.”

Cho nên buồn phiền không bao lâu, La Kỳ vẫn phải như trước giữ đúng tiến độ ra sân ga báo danh.

Trên sân ga không có ai, La Kỳ nhẹ nhàng thở dài: như vậy sẽ không cần phải nhẹ giọng giả bộ ho khan.

Hân bước nhanh cước bộ, hướng quỷ phát tay.

Đối phương cũng không để ý đến hân, đang nghiêng đầu không biết cười ngây ngô vì điều gì.

La Kỳ đành gọi hân: “Uy! Phát gốc cái gì!”

“A? La Kỳ!” Quỷ rút cuộc nhìn thấy hân. Hân hưng phấn mà bổ nhào lại, trên sân ga hình thành một bức tranh quỷ dị của một con quỷ muốn ngã lại không thể ngã.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì, hưng phấn như vậy?” La Kỳ nói xong, một cước sải bước lên sân ga.

Quỷ lập tức cọ vào người hân, lắc lắc ngón tay đáp ứng, đôi mắt sáng đến dọa người.

La Kỳ cẩn thận lui nửa bước, “Người đang làm chi?”

“Ta đây thật tài a!” Quỷ hắc hắc cười, “La Kỳ, ta nhìn thấy hân!”

“A?” La Kỳ sửng sốt, “Người nói cái gì?”

“Ta nhìn thấy hân!”

17. Chương 17

Trong một khắc như vậy, La Kỳ cảm thấy chính mình cái gì cũng không nghe thấy được. Hắn nhìn thấy quỷ nhảy nhót, nhìn thấy cái miệng của hắn lúc khép lúc mở, bên tai thì một chút thanh âm gì cũng không có.

Quỷ ngừng lại, nhìn hắn với biểu tình nghi hoặc.

La Kỳ biết phản ứng của mình không đúng, cho nên hắn dùng hết lực để nở nụ cười, và quả thật cười rất nhẹ nhàng.

Hắn nên nói một cái gì đó, vì thế hắn hỏi: “Phải không? Ở đâu nhìn thấy người?”

Bên tai đột nhiên “Ông...” một tiếng, cảm giác mê muội lập tức thối qua toàn thân. La Kỳ cố gắng đứng, qua một thời gian ngắn, chờ cho đầu hết choáng váng, hết thấy tựa hồ đều khôi phục lại như bình thường – hiện tại hắn có thể nghe rất rõ ràng quỷ đang ngáy ngồ cười, vừa cười vừa nói: “Chính là ở sân ga này. Hắn xuống xe, sau đó ta liền nhìn thấy.”

“Thực xảo.” La Kỳ cũng cười.

Quỷ bĩu môi: “Xảo cái gì a, bốn năm mới gặp được một lần như vậy!” Bất quá oán giận thì oán giận, ý cười trên mặt hắn thật ra một chút cũng không giảm.

Một nụ cười ôn nhu, thỏa mãn, mang theo tính khí trẻ con.

La Kỳ cảm thấy mỗi địa phương trong cơ thể đều đột nhiên trở nên đau đớn, đau đến mức hắn không thể không cố gắng hít thở nhẹ nhàng để không phải ngã xuống làm trò trước mặt quỷ. Hắn nhợt nhạt hít vào lại nhẹ nhàng thở ra, áp lực to lớn khiến thanh âm của hắn cũng trở nên phiêu phiêu: “Kia, lần này nhìn thấy bộ dáng hắn?”

“Thấy được a!”

Tướng mạo trầm ổn, mặt mày kiên định, một bộ kính mắt màu nâu – La Kỳ thực tự nhiên nhớ đến tấm ảnh kia, tấm ảnh gia đình của tiệm bánh bao Trần Ký.

“Ta nghĩ ta biết hắn ở nơi nào.” La Kỳ nghe thấy đã nói, ngữ khí lại nhẹ nhàng một cách bất ngờ, “Ngày mai có thể dẫn hắn tới gặp người.”

“Thật ư?!” Quỷ kinh hỉ hoan hô, giống một đứa trẻ không bao giờ lớn nổi.

La Kỳ trong mắt lại nóng lên, thiếu chút nữa đã thốt ra.

Chính là dù sao đi nữa, chưa nói vẫn là chưa nói.

“Quên đi, giúp hắn hoàn thành nguyện vọng thanh thần ổn định là được.” La Kỳ cười khổ, âm dương cách trở, nói gì đến chuyện tranh giành hay không tranh giành?

Không có pháp thuật phi thường, không có năng lực xoay chuyển càn khôn, La Kỳ thật sự chỉ là một tiểu nhân vật. Tiểu nhân vật có thể ảo tưởng, cũng không thể vọng tưởng: ảo tưởng có thể cho cuộc sống vốn bình thản thêm một chút sắc thái, vọng tưởng chỉ có thể tự tổn thương mình tổn thương người.

Đêm dần dần xuống, La Kỳ hướng quỷ nói một câu ngủ ngon, rồi xoay người về nhà.

Quỷ ở phía sau gọi hắn lại.

La Kỳ quay đầu: dưới ánh đèn đường quỷ nghiêng đầu cười, giống như một bức tranh ảm áp trong sáng.

“Cám ơn người.” Quỷ nói, “Thật sự cám ơn người.”

La Kỳ cười cười, không đáp, chỉ hướng hắn khoát tay, sau đó đi vào trong bóng đêm.

Gió thổi, côn trùng kêu vang, một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau La Kỳ dậy sớm, rửa mặt, thay quần áo đi thẳng đến tiệm bánh bao.

Cửa tiệm bánh bao Trần Kỳ mở cửa sớm, lúc La Kỳ đến, trong tiệm đã có mấy người khách quen vừa ăn vừa nói chuyện.

Lão bản nướng nhìn thấy La Kỳ, như trước thân thiện đón hân ngồi xuống.

La Kỳ bưng bát sữa đậu nành hương nài cười: “Triệu tử, ta nghe Lý đại gia nói Trần Viễn nhà ngươi đã trở lại?”

“Đã trở về.” Lão bản nướng tươi cười như hoa, “Ngày hôm qua vừa mới về nhà, hôm nay đã nói muốn đến đây hỗ trợ – hẳn mà có thể hỗ trợ cái gì cơ chứ!”

“Ta đây tốt xấu cũng có thể thu tiền tính số a.” Ngoài cửa có người tiến vào, vóc dáng rất cao, trên mặt mang theo nét cười, thoạt nhìn thực ôn hòa.

“Con ta, Trần Viễn!” Lão bản nướng thực tự hào, lão bản cũng quay đầu lại.

La Kỳ nhìn chằm chằm Trần Viễn, những ghen tị bất bình thậm chí phần hận như hẳn nghĩ không có xuất hiện; hẳn chỉ là bình tĩnh chờ đợi một cơ hội thích hợp, đối với người kia nói: “Nhĩ hảo, Trần Viễn, ta là La Kỳ, có chuyện muốn nhờ ngươi giúp một chút.”

Trần Viễn thực kinh ngạc, nhưng không có cự tuyệt. Hẳn thậm chí còn hảo hảo theo sát La Kỳ đến sân ga, sau đó chờ La Kỳ mở miệng.

Quý ở bên người Trần Viễn hưng phấn mà đảo quanh, La Kỳ kéo khóe miệng, cười không nổi. Hẳn dời tầm mắt, nhìn về phía đường lớn hỏi Trần Viễn: “Sân ga này ngươi không thường đến?”

Trần Viễn đáp: “Gần nhà ta có một cái sân ga.”

Mặt đường bị ánh mặt trời chiếu chói mắt, La Kỳ nháy nháy ánh mắt toan sắp, cơ hồ muốn chảy nước mắt: “Bốn năm trước tại nơi này phát sinh ra tai nạn giao thông, ngươi còn nhớ rõ sao không?”

“Nhớ rõ, ta lúc ấy ở hiện trường...” Trần Viễn do dự một chút, “Ra là, người ngươi nhận thức sao?”

“Xem như vậy đi.” La Kỳ thở phào.

“Vậy ngươi tìm ta...”

La Kỳ gương mặt nhìn hẳn, đối phương cũng có vẻ mặt lo lắng nhìn hẳn. La Kỳ đột nhiên có chút nhụt chí: tên đại nam sinh Trần Viễn này đúng là không phải người xấu, toàn thân cao thấp đều toát ra sự thuần khiết của một người tốt.

“Người gặp tai nạn kia,” La Kỳ sắp xếp lại một chút từ ngữ, “Hẳn vẫn muốn nói cho người biết, hẳn thực thích ngươi.”

“A?” Trần Viễn lập tức đỏ mặt.

La Kỳ càng thêm buồn bực: một cái tên đơn thuần như vậy... chính mình như thế nào lại bị tấm ảnh chụp kia lừa, nghĩ tên tiểu tử này thực trầm ổn cơ chứ?

“Kia,” Trần Viễn đỏ mặt, lại vẫn như trước lễ phép nhìn thẳng ánh mắt La Kỳ, “Thật có lỗi, ta hiện tại đã muốn có bạn gái, nhờ ngươi chuyển lời giúp nài... Ách, chờ một chút, ta nhớ rõ người gặp tai nạn hình như là một nam sinh... La tiên sinh ngươi không phải tìm lầm người?”

La Kỳ lắc đầu: “Không phải.”

“A...” Trần Viễn choáng váng.

“Khúc khích...” Quý ở bên người hẳn đột nhiên cười rộ lên.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, La Kỳ cũng muốn cười theo.

“Vô luận thế nào,” Trần Viễn nuốt nước miếng, ngượng ngùng gãi đầu, “Thỉnh La tiên sinh giúp ta nói với hẳn, cảm ơn vì hẳn đã thích ta, bất quá ta không thích người cùng giới, hơn nữa ta đã có bạn gái...”

Trần Viễn nói thực chân thành, lúc gần đi hẳn còn chân thành mong ước cho nam sinh thăm mền hẳn kia cũng hạnh phúc.

Hiện tại như thế nào lại có người đơn thuần như vậy a.” La Kỳ thở dài.

“Hắn là người tốt.” Quỷ nói, “Người cũng là người tốt.”

“Hắn không thích người, người không khó chịu?”

“Có cái gì mà phải khổ sở! Có thể cho hắn biết có một người như ta vậy là đủ rồi a!”

La Kỳ cười cười.

Quỷ bay tới bên người hắn, thỏa mãn mà cho hắn một cái ôm: “Cám ơn người.”

“Không cần.” La Kỳ lắc đầu.

Quỷ ghé vào lỗ tai hắn thở dài: “La Kỳ, người về sau cũng đừng giống như ta vậy a, có người yêu thích thì nhất định phải nói cho đối phương, đừng giữ trong lòng để sau này hối hận.”

La Kỳ chỉ nhấm mắt lại. Có cái gì đó trong thân thể hắn đang đau đớn, xé rách nội tạng hắn, kêu gào tìm kiếm một cơ hội phát tiết.

“Ta thích người.” Hắn nhẹ giọng nói.

Không có trả lời.

La Kỳ mở mắt ra: “người” ôm hắn đã không còn đó nữa.

Quỷ tiêu thất.

18. Chương 18

Sân ga biến thành sân ga không có quỷ.

Cho dù La Kỳ từng đêm vẫn ra đó ngồi, mỗi cuối tuần đều ngăn người nơi đó, cũng sẽ không có ai nhẹ nhàng phiêu phiêu bên người hắn nữa.

Sẽ không có ai ngồi trên đỉnh trạm bài, đối với mặt trời mở ra bàn tay, sau đó nói một tiếng “Mùa hè nha.”

Sẽ không có ai ngơ ngác đứng ở trong mưa, đối với hết thảy mọi chuyện đều thờ ơ.

Sẽ không có ai rối rắm mỗi khi hắn mang theo cái gì làm bữa sáng, sẽ không có ai mỗi ngày cùng hắn cãi nhau.

Sân ga không có quỷ, chỉ là một sân ga bình thường.

La Kỳ thường thường ngồi ở nơi đó vào ban đêm, có đôi khi hắn hội nghe được một tiếng thở dài mơ hồ – có lẽ là tiếng thở dài đi, thanh âm rất mờ ảo, là thanh âm của gió thổi qua lá cây – La Kỳ lại cảm thấy được kia rất có thể là nữ quỷ.

Rất kỳ quái là, sau khi quỷ biến mất, La Kỳ cũng không nhìn thấy nữ quỷ.

“Cho nên, có lẽ chính là quỷ ở chỗ này, nhưng ta lại nhìn không thấy?”

Bởi vì không thể xác định được nguyên nhân, La Kỳ vẫn cứ một ngày lại một ngày ngồi thẩn thờ nơi sân ga.

Qua mùa hè là mùa thu, hết mùa thu lại là mùa đông.

Ở sân ga ngấm tuyết thực tịch mịch, có lẽ bởi vì không có nhiều công trình kiến trúc lắm, nên khi tuyết rơi, La Kỳ cảm thấy trong trời đất mệnh mang này rốt cuộc chỉ còn lại hắn một người.

Cuộc sống không có quỷ, cuộc sống vẫn tiếp tục: cha mẹ thân thể đều hảo, chính mình công tác lại ổn định, cùng với đồng sự kết giao cũng bình thường, trừ bỏ người nghiên cứu sinh mới vào kia rồi cuộc vẫn lựa chọn từ chức, ngoài ra thì không có gì đặc biệt.

Những chuyện đã từng phát sinh, La Kỳ có đôi khi nghĩ đến, hoài nghi tất cả chỉ là một giấc mộng.

Hiện tại, bất quá chỉ là tỉnh mộng.

Một ngày tan tầm, La Kỳ thu thập xong cái bàn, chuẩn bị về nhà. Đồng sự cách vách bên hồ hào lên: “Tiểu La, đêm nay ba thiếu một a ba thiếu một!”

La Kỳ đề phòng lắc đầu: “Ta không giỏi, chơi với các người ta sẽ không thể thắng.”

“Ai nha, người ta bốn, năm năm trời làm người thực vật còn có thể tỉnh lại, La Kỳ người nhất định có thể thắng được một hai lần a!”

“Đây là cái lý lẽ gì a!” La Kỳ buồn cười, “Sắp sinh nhật mẹ ta, ta phải đi mua quà. Ba người các người sau không đi tìm Mạnh Sa?”

“Nàng?” Đồng sự run lên một chút, “Cùng nàng chơi bài lúc nào cũng gặp chuyện không may! Một lần là quạt điện rơi xuống, một lần là ngộ độc ô xít các bon (CO) – nữ nhân kia là kẻ giết người vô hình a!”

“Làm gì đến mức khủng bố như vậy.” La Kỳ tránh hấn, “Không nói với người nữa, ta phải đi trước đây.”

Nói là chọn quà, La Kỳ bất quá cũng chỉ đi tìm một cửa tiệm nhỏ nhỏ tìm mua khăn quàng cổ, cũng không có mất bao nhiêu thời gian.

Trên đường tuyết đã đọng lại thành từng mảng dày, chiếc xe chậm rì rì lăn bánh, gió lạnh theo khe cửa sổ tiến vào khiến La Kỳ run lên từng đợt.

Ngoài cửa sổ tuyết lại bắt đầu rơi khiến bầu trời bị phủ lên một màu xám xịt u ám.

Xe đến trạm, La Kỳ kéo thẳng cổ áo lên bước ra.

Trên ghế dài sân ga có một người đang ngồi, bọc trong một lớp áo lông thật dày, vẫn không nhúc nhích.

La Kỳ dừng một chút, xoay người lại: “Uy, nơi này gió lớn, người không sao chứ?”

Đối phương ngẩng mặt lên.

Chiếc hộp trong tay La Kỳ rơi xuống màn tuyết.

“Ta không sao, chỉ là muốn ở nơi này ngồi một chút.” Người kia nở nụ cười, sắc mặt có chút tái nhợt.

La Kỳ bất động thanh sắc nhặt chiếc hộp lên, đi đến bên người hấn, phủi cái ghế phủ đầy tuyết, ngồi xuống.

Người nọ tò mò nghiêng mặt hỏi: “Chúng ta trước kia từng gặp qua?”

“Vì cái gì lại hỏi như vậy?”

“Cảm giác.” Hấn cười cười, “Ta trước kia gặp tai nạn xe cộ, có bốn năm sống đời sống thực vật, sau khi tỉnh lại thì có rất nhiều chuyện không nhớ rõ.”

“Người thực may mắn.”

“Thật sao? Ta cũng cảm thấy như vậy.” Nét tươi cười của hấn càng rạng rỡ, dáng vẻ đắc ý kia cùng trước đây không có nửa điểm khác biệt.

“Tuyệt rất lớn,” La Kỳ hỏi hấn, “Người nhà người cho phép người một mình chạy đến đây a?”

“Ta chuồn êm.” Hấn sờ sờ cái mũi đông lạnh đến đỏ bừng, có điểm ngượng ngùng, “Ta nhớ rõ sân ga này.”

“A?”

“Đường như ở nơi này có người nào đó đã nói với ta một câu rất quan trọng, ta còn chưa kịp trả lời.”

Hướng gió thay đổi, trong mắt La Kỳ có một bông tuyết bị cuốn vào, sau đó hóa thành nước, không lạnh lẽo, mà ấm áp.

“Ta là La Kỳ,” Hắc vươn tay, “Người tên gì?”

“Dương Thụy.”

“Dương Thụy,” La Kỳ nở nụ cười, hắc cầm lấy tay đối phương, nói, “Ta muốn nói với người...”

“...”

...

Gió lớn, những bông tuyết vẫn theo gió phiêu phiêu. Sân ga nho nhỏ chìm vào trong cơn gió tuyết, dù không rõ, nhưng vẫn tại nơi đó.

Vẫn luôn tại nơi đó.

===== The end =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kien-quy>